

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Βίος, Ἀκολουθία
καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν
τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν

Τιμοθέου

Ἐπισκόπου Εὐρίπου
τοῦ καὶ ἐν Βραυρίῳ τῆς Μεσογαίας
ἀσκήσαντος

Ἔκδοσις
Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Μαρκοπούλου Μεσογαίας

2009

Δρος Χαράλαμπος Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Βίος, Ἀκολουθία
καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν

τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν

Τιμοθέου

Ἐπισκόπου Εὐρίπου

τοῦ καὶ ἐν Βραυρώνι τῆς Μεσογαίας

ἀσκήσαντος

Ἔκδοσις

Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Μαρκοπούλου Μεσογαίας

2009

Βίος, Ἀκολουθία
καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν
τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
Τιμοθέου
Ἐπισκόπου Εὐρίπου
τοῦ καὶ ἐν Βραυρώνι τῆς Μεσογαίας ἀσκήσαντος

Ἔκδοσις
Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Μαρκοπούλου Μεσογαίας
Χ. Νικολάου καὶ Ἀ. Κουμπῆ, Μαρκόπουλο Μεσογαίας, Τ.Κ. 19 003
τηλ.-τηλεομοιότυπο: 22990 40040

ISBN: 978-960-98928-0-3

Ἄρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος, Ἐπίσκοπος Εὐρίπου,
ὁ ἐν Βραυρώνι τῆς Μεσογαίας ἀσκήσας.

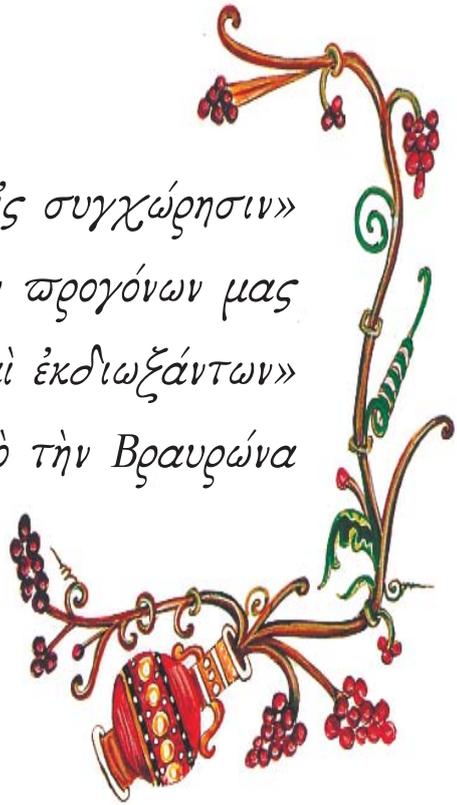
Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ 16ῃ Αὐγούστου.

*Ὁ σωζόμενος σήμερα χῶρος τοῦ ἀσκητηρίου τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου
σπὴν Βραυρώνα.*

«Εἰς συγχώρησιν»
τῶν Μεσογειτῶν προγόνων μας
«τῶν παραπικρανάντων καὶ ἐκδιωξάντων»
τὸν Ἅγιο Τιμόθεο ἀπὸ τὴν Βραυρώνα

*Τὸ ναῦδριο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου
ἐντὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τῆς Βραυρώνος.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	9
Πρόλογος έκδότου	13
Είσαγωγή	15
Βίος τοῦ Ὁσίου Τιμοθέου.....	23
Ἄκολουθία	27
Παρακλητικὸς Κανὼν.....	65
Εὐχὴ ὑπὲρ συγχωρήσεως.....	81
Μουσικὸν Παράρτημα	83

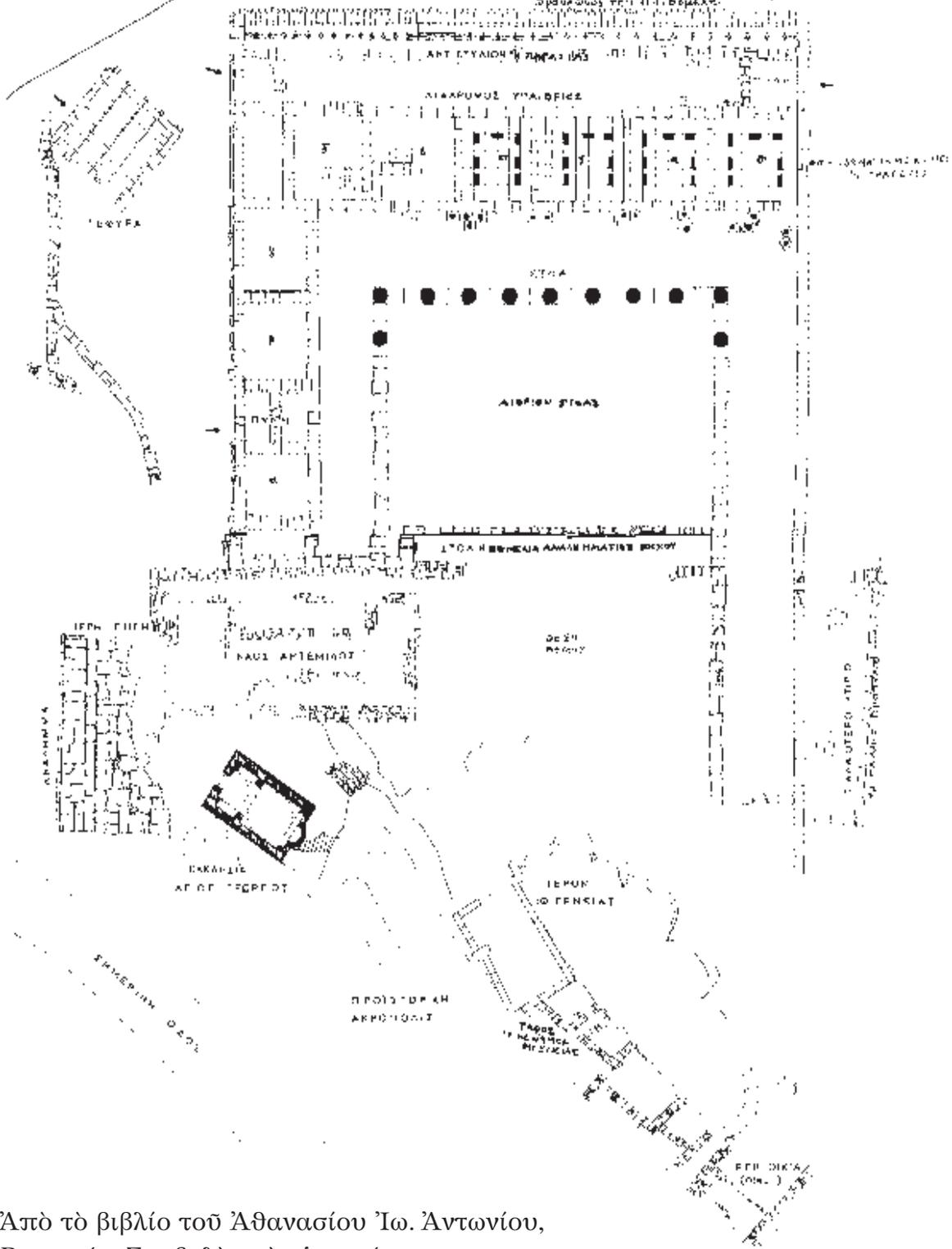
2. ΚΑΤΩΗ ΙΕΡΟΥ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

2.11. ΒΡΑΥΡΟΝΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

Παρατηρήσεις:

1) Σχίσμα στον Βραυρονία Ιερόν
2) Σχίσμα από το ΠΑΙ 1958

3) Καταφύγιο από τον Βίβλο Χ. Μουρούζου
4) Γεννησιόμοιο του Ιερού από τον Βίβλο Χ. Μουρούζου

Άπο το βιβλίο του Άθανασίου Ίω. Αντωνίου,
Βραυρών: Συμβολή στην ιστορία
του ιερού τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. ξζ´ 35)

Δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλο θαῦμα ἀπὸ τὴν ἀγιότητα. Δὲν ὑπάρχει πιὸ θαυμαστὴ παρηγορία ἀπὸ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἁγίου. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴ χάρι τῶν ἁγίων. «*Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος*» (Ψαλμ. ιε´ 3). Μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἁγίων ἐνεργεῖ ὁ Θεός «*μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαισία*» (Ψαλμ. ιβ´ 9), σ’ αὐτοὺς ἐπαναπαύεται, αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν καλύτερη ἔκφραση τῆς φανέρωσής Του σὲ αὐτὸν τὸν κόσμον, αὐτοὶ εἶναι οἱ «*μακάριοι κληρονόμοι τῆς γῆς καὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ*».

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ κάθε περιοχὴ καὶ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία σεμνύεται γιὰ τὰ προσκυνήματα καὶ τοὺς ἁγίους τῆς. Τὰ συναξάρια καὶ οἱ ἀκολουθίες τοὺς ἐνδυναμώνουν, οἱ γιορτὲς καὶ οἱ πανηγύρεις τοὺς ἐμπνέουν, οἱ ναοὶ καὶ οἱ εἰκόνες τοὺς χαριτώνουν.

Ἡ ἐπαρχία τῶν Μεσογείων καὶ τῆς Λαυρεωτικῆς ἔχει φιλοξενήσει στὰ σπήλαια καὶ τοὺς βράχους τῆς τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνες δύο μεγάλων ἐπισκοπικῶν μορφῶν, τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ Χωνιάτη, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου, Ἐπισκόπου Εὐρίπου. Παρὰ τὸ ὅτι ἐδόξασαν καὶ ἐτίμησαν τὴν ἐποχὴ τοὺς συνδυάζοντας τὴν ἀρχιερατικὴ χάρι μὲ τὸ ἀσκητικὸ μεγαλεῖο, τὸν κεκρυμμένο βίον μὲ τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως, τὴν παρηγορία μὲ τὴν ἀνεξικακία, σήμερα τὰ ὀνόματα καὶ ἡ ζωὴ τοὺς δὲν εἶναι καὶ τόσο γνωστὰ οὔτε στὸν τόπον τοὺς.

Τὸ φιλάγιο φρόνημα δύο νέων τῆς Μητροπόλεώς μας, μαζί με τὴ σπάνια φιλομάθειά τους, ἔθεσε τοὺς δύο αὐτοὺς λύχνους ἐπὶ τὴν λυχνίαν τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἀνέδειξε προστάτες καὶ ἐφόρους της. Μετὰ ἀπὸ πολυετῆ μελέτη καὶ συστηματικὴ ἐργασία κατάφεραν νὰ ἀνακαλύψουν ἱστορικὲς λεπτομέρειες, νὰ ἀνασύρουν ἄγνωστα στοιχεῖα, νὰ ταυτοποιήσουν εἰκονογραφικὲς παραστάσεις τους σὲ παλιὰ βυζαντινὰ ἐκκλησάκια, νὰ ζωντανέψουν τὴ μνήμη καὶ τὴ χάρι τους στὴν ἐποχὴ καὶ στὴν ἐπαρχία μας.

Αὐτὸ ποὺ ἔλειπε ἦταν μία ἀκολουθία γιὰ τὸν καθένα, τὸ ἐργαλεῖο τῆς λατρευτικῆς τιμῆς τους, τὸ μέσο τῆς πρόσληψης τῆς χάρις τους. Μέσα ἀπὸ τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες οἱ ἅγιοί μας ἀναδεικνύονται, γίνονται γνωστοί, προσφέρονται γιὰ προσευχητικὴ ἐπικοινωνία καὶ λατρευτικὴ ἀξιοποίηση τῆς ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ παρρησίας τους, ἐκχέουν τὴ χάρι τους, προσφέρουν στὴν Ἐκκλησία «ἀπὸ τοῦ πνεύματός τους» (Ἀριθμ. ια´ 17).

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς εἶχε τὴ χαρὰ τῆς ἔκδοσης τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ τοῦ Χωνιάτη. Σήμερα βρίσκεται στὴν εὐχάριστη θέση νὰ προβαίνει καὶ στὴν ἔκδοση τῆς Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας τοῦ δευτέρου προστάτου ἁγίου της, τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου, Ἐπισκόπου Εὐρίπου.

Ὁ ἀνεξάντλητος ποιητικὸς κάλαμος τοῦ εὐλαβεστάτου, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας, κ. Χαράλαμπος Μπούσια, με πολλὴ ἀγάπη καὶ τέχνη, ἀποτύπωσε τὴ βαθιὰ πίστη καὶ ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς τὸν τιμῶντα τὸν Θεὸν καὶ ὑπ' Αὐτοῦ τιμώμενον ἅγιον Τιμόθεον καὶ μᾶς παρέδωσε τὸ ἐργαλεῖο τῆς λατρευτικῆς τιμῆς του, τὴν ἀνὰ χεῖρας ὠραιότατη ἀκολουθία του.

Ἀξίζουν θερμὰ συγχαρητήρια, θερμότερες εὐχαριστίες καὶ ὅπωςδήποτε διάπυρες εὐχὲς καὶ στοὺς ἀγαπητοὺς νέους μας

ποῦ πίσω ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ τῶν ὀνομάτων τοὺς ταπεινὰ κρύβουν τὰ φιλάγια αἰσθήματά τους, ὅπως καὶ στὸν κοπιάσαντα ἐμπνευσμένο ὑμνογράφο μας, καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν τὴν πρωτοβουλία καὶ εὐθύνη τῆς παρουσίας ἑκδοσης.

Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογεῖ καὶ τὸν φιλόχριστο λαό μας μὲ τὶς πρεσβεῖες τοῦ φιλοθέου Ἁγίου Τιμοθέου, ἐπισκόπου Εὐρίπου, τοῦ ἐν τῇ Σκίτῃ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Βραυρῶνος ἀσκήσαντος καὶ Θεῶ εὐαρεστήσαντος.

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς
Νικόλαος

*Ὁ Μεσαιωνικὸς πύργος τῆς Βραυρώνος.
Στὸ βάθος τὸ ναῦδριον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.
Ἄπὸ τὸ φωτογραφικὸ λεύκωμα,
Ἀνατολικά τῆς Ἀττικῆς - Φωτογραφίες 1930-1970.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

*«Σπηλαιίου ὄφθης περίδοξος
οἰκίτωρ τῆς Βραυρῶνος, Τιμόθεε,
κατοικητήριον
περικλεῆς θείου Πνεύματος καὶ στῦλε ἀπαθείας,
εὐχῆς καὶ νήψεως.»*

Εἶναι μεγάλη καὶ ἐμφανὴς ἡ εὐλογία ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν λατρεία καὶ τὴν μίμνησιν τῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίας μας. Μεγαλύτερη δὲ ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ δικό μας ἅγιο, τὸ συγχωρητικό, τὸν μακρόθυμο, τὸν θαυματουργό, ποὺ ἔζησε κι ἀσκήτεψε στὴν ἀγαπημένη γῆ τῶν Μεσογείων. Ἀναζητώντας δικαῶς καὶ ψάχνοντας εὐλαβικὰ τὴν ἀγιότητα, ἡ καρδιὰ καὶ τὰ βήματά μας κατευθύνονται πρὸς τὸ ἀσκητήριο τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου Ἀρχιεπισκόπου Εὐρίπου, στὸν Ἅγιο Γεώργιο Βραυρῶνος Μαρκοπούλου. Τὸν τόπο ὅπου οἱ ἀρχαῖοι εἰδωλολάτρες ἔστησαν τὸ ἱερό τους, ἔρχεται ὁ ἀσκητὴς ἱεράρχης καὶ τὸν ἐπιλέγει γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ, ὡς ἄλλος σπηλαιώτης καὶ νὰ προσφέρει στὸν Κύριο *«καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην.»* Ἔρχεται ὁ ἡσυχαστὴς Ἅγιος Τιμόθεος, ὁ ἀρνητὴς τοῦ κόσμου καὶ τῆς δόξας, νὰ γίνῃ συνόμιλος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Μεγάλο δέος αἰσθανόμαστε ὅταν πατᾶμε τὰ ἱερὰ χῶματα τῆς σκίτης τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου· ἰδιαίτερος δὲ ὅταν προσφέρουμε *«τὴν λογικὴν καὶ ἀναίμακτον λατρείαν»* στὸ θυσιαστήριο τοῦ κατανυκτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὸ ἴδιο θυσιαστήριο ὅπου καὶ ὁ Ἅγιος Τιμόθεος λειτουργοῦσε.

Ἡ ἔκδοσις ὅμως τῆς παρούσας ἀσματικῆς ἀκολουθίας ἀποτελεῖ ἓνα χρέος καὶ μιὰ ὀφειλὴ μετανοίας πρὸς τὸν Ἅγιον. Εἶναι μιὰ αἴτησις συγγνώμης ἐκ μέρους τῶν προγόνων μας, οἱ ὅποιοι προκάλεσαν τὴν φυγὴν τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τὴν περιοχὴν μας. Γι' αὐτὸ ἐξάλλου συντάχθηκε καὶ εἰδικὴ εὐχὴ ὑπὲρ συγχωρήσεως, ἡ ὁποία ὑπάρχει ὡς ἐπισφράγισμα τῆς παρούσας ἔκδοσις.

Εὐλογημένη λοιπὸν, εἶναι ἡ περιοχὴ τῶν Μεσογείων ποῦ ἀνά τους αἰῶνες «ὀργώθηκε» πνευματικὰ ἀπὸ Ἁγίους, ὅπως ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Χωνιάτης, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὁ ἐν Αἰγίνῃ, ὁ Ὅσιος Κύριλλος ὁ ἐν Πάρῳ κ.ἄ.

Θὰ θέλαμε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας νὰ εὐχαριστήσουμε ὄλους τους συντελεστὰς αὐτῆς τῆς «συνοδοιοπορίας» μὲ τὸν Ἅγιον Τιμόθεον καὶ τὴν περιοχὴν τῆς ἀσκήσεως τοῦ στὸ Μαρκόπουλο, ποῦ μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ πνεῦμα ζήλου μας κατηύθυναν στὸν Ἅγιον Ἱεράρχην.

Κυρίως ὅμως εὐχαριστοῦμε τὸν εὐλαβῆ καὶ ἀγαπητὸ ὑμνογράφον τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας κ. Χαράλαμπος Μπούσια, ὁ ὅποιος συνέγραψε τὰ ὑμνολογικὰ κείμενα καὶ τὸν βίον τοῦ Ἁγίου, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν μουσικολογιώτατον κ. Δημήτριον Γιαννόπουλον, ὁ ὅποιος συνέγραψε τὸ μουσικὸν παράρτημα.

Εὐχόμεσθε ὀλόψυχα ὁ Ἅγιος Τιμόθεος νὰ εἶναι σὲ ὄλους μας, παντοῦ καὶ πάντοτε, φύλαξ, ἀρωγὸς καὶ βοηθός!

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησι. Συμβουλίου
τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου
Μαρκοπούλου Μεσογαίας
π. Ἰωάννης Εὐαγγ. Ὁρφανὸς

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μὲ γνώμονα τὴν ἀνάδειξη τῆς τοπικῆς μας ἀγιολογίας καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀκολουθίας τοῦ τοπικοῦ μας ἁγίου Μιχαήλ, τοῦ Χωνιάτου, ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, ἐρχόμαστε σήμερα, μετὰ τὴν παροῦσα ἔκδοσιν, στὴν περαιτέρω προβολὴ τοῦ δευτέρου τοπικοῦ μας ἁγίου, τοῦ θεοφόρου Τιμοθέου, Ἐπισκόπου Εὐρίπου.

Στόχος τόσο αὐτῆς τῆς ἔκδοσης ὅσο καὶ τῆς προηγούμενης δὲν εἶναι νὰ οἰκειοποιηθοῦμε ἀποκλειστικὰ ἐμεῖς τοὺς ἁγίους, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἐκεῖνοι ὡς ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἀνήκουν στὴν οἰκουμένη, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπειδὴ ἡ ἐπίγεια παρουσία τους συνδέθηκε καὶ μετὰ ἄλλους τρόπους καὶ περιοχές. Ἐμεῖς ὀφείλουμε αὐτοὺς ποὺ ἀγίασαν τὸν τόπο μας, μετὰ εὐγνωμοσύνη ξεχωριστὰ νὰ τιμήσουμε καὶ ἰδιαίτερος νὰ ἀναδείξουμε τὴ στιγμή ποὺ τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὰ Μεσόγεια ἄφησε ἴχνη, τὰ ὁποῖα ζυμώθηκαν μετὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν παράδοσιν τῶν κατοίκων, πολλὰ φορὲς χωρὶς οἱ τελευταῖοι νὰ τὸ ἔχουν συνειδητοποιήσει.

Μελετώντας τὰ στοιχεῖα ποὺ παραθέτουμε στὴ συνέχεια ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου Τιμοθέου, καταδεικνύεται ἡ σχέση του μετὰ τὸν τόπο, ὁ σύνδεσμός του μετὰ τοὺς κατοίκους καὶ τὴν παράδοσίν τους, ἀφοῦ ὁ ἅγιος Τιμόθεος διήνυσεν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του σ' αὐτὴν τὴν περιοχὴ. Σὰν «κόγχλος» ἡ Ἀνατολικὴ Ἀττικὴ ὑποψιάζει γιὰ τὸν «θεῖο μαργαρίτη» ποὺ κρύβει στὰ σπλάγχνα της.

Ὁ ἅγιος γεννιέται στὸ χωριὸ Κάλανος τῆς Βορειοανατολικῆς Ἀττικῆς στὰ 1510. Τὸ ἔτος 1555 καθίσταται Μητροπολίτης Εὐ-

ρίπου (σημερινῆς Εὐβοίας) ἔχοντας στὴν πνευματικὴ του δικαιοδοσία τὶς ἐπισκοπὲς Ὠρεῶν, Καρύστου, Πορθμοῦ, Καναλίων καθὼς καὶ τὴν ἐπισκοπὴ Αὐλῶνος, ἡ ὁποία βρίσκεται στὴν Ἀνατολικὴ Ἀττικὴ. Κατὰ τὸ ἔτος 1572 ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψει τὴ Μητρόπολή του. Βρίσκει προσωρινὸ κατάλυμα στὴ γενέτειρά του, τὸν Κάλαμο, καὶ στὴν κοντινὴ Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Καλολιβαδίου.

Λίγο ἀργότερα περνώντας πρῶτα ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (Μπογιατί), ἔρχεται στὸ Πεντελικὸν Ὅρος, τὸ Ὅρος τῶν Ἀμώμων, ὅπου τὸ ἔτος 1578 ἰδρύει τὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης. Ἡ περιοχὴ ἡ ὁποία ἐπιλέχθηκε ἀπὸ τὸν ἅγιο γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ Μοναστηριοῦ, ἀνῆκε στοὺς σημερινοὺς κατοίκους τοῦ Κορωπίου, οἱ ὁποῖοι τότε ἦταν ἐγκατεστημένοι στὴν περιοχὴ τοῦ Γέρακα. Στὸ σημεῖο ποὺ τελικὰ ἐγίνε ἡ Μονή, οἱ σημερινοὶ Κορωπιῶτες εἶχαν τὰ θερινὰ τοὺς ποιμνιοστάσια. Ὁ ἅγιος Τιμόθεος γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει συνθήκες ἡσυχίας γιὰ τοὺς μοναχοὺς ποὺ θὰ ἐγκαθίσταντο στὴν Ἱερὰ Μονή, πρότεινε στοὺς Κορωπιῶτες νὰ ἀνταλλάξουν τὴν περιοχὴ κατοικίας τους (σημερινὸ Γέρακα) καὶ τὴν περιοχὴ τῶν ποιμνιοστασιῶν τους (σημερινὴ Μονή) μὲ ἕκτασι στὰ Λαμπρικὰ (νοτιοδυτικὰ τοῦ σημερινοῦ Κορωπίου), τὴν ὁποία καὶ ἀγόρασε ὁ ἴδιος γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό. Οἱ Κορωπιῶτες ἀποδέχτηκαν τὴν πρότασι, ὅποτε καὶ ἐγκαθίστανται ἐκεῖ. Ταυτόχρονα μὲ τὴν ἰδρυσι τῆς Μονῆς ἔχουμε καὶ τὴν ἰδρυσι τοῦ Μετοχίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στὸ Γέρακα, ὅπου ὁ ἅγιος εὗρισκε καταφύγιον σὲ περιόδους διωγμοῦ τοῦ ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Τὴν ἴδια περίοδο δημιουργεῖται διένεξι μεταξὺ τοῦ ἁγίου Τιμοθέου καὶ τῆς ἁγίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, Ἡγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀνδρέου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἀφοροῦσε σὲ κάποια κτήματα στὴν περιοχὴ Κουρσαλᾶ Κορωπίου. Ἐνῶ τὰ ἀκριβῆ αἰτία τῆς διένεξης δὲν μᾶς εἶναι γνωστά, πάντως γνωρίζουμε ὅτι γιὰ τὴν ἐπίλυσι τοῦ προβλήματος ἔφθασε στὴν Ἀθῆνα ὁ Μέγας Λογοθέτης τοῦ Πατριαρχείου Ἱεράξ, ὁ ὁποῖος τελικὰ

δικαίωσε τὴν ἁγία Φιλοθέη λόγῳ τοῦ μεγάλου κοινωνικοῦ της ἔργου, δίνοντάς της τὰ κτήματα τοῦ Κουρσαλᾶ. Κατὰ τὴν παράδοση ὁ Ἱέραξ, γιὰ νὰ «ἐξευμενίσει» τὸν ἅγιο Τιμόθεο, τοῦ προσέφερε ἕκταση τὴν ὁποία κατεῖχε ὁ ἴδιος, λόγῳ τῆς φημολογούμενης Ἀθηναϊκῆς του καταγωγῆς, στὴν περιοχὴ πού σήμερα φέρει τὸ ὄνομά του, τὸν Γέρακα.

Περίπου στὰ 1580, ὁ ἅγιος ποθώντας περισσότερη ἡσυχία, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴ Μονὴ Πεντέλης καὶ ἀποσύρεται στὴ Σκήτη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἢ Νικολάου τοῦ Χωστοῦ, στὸ Γαργηττό. Σύντομα ὅμως, ἀναζητώντας μεγαλύτερη ἡσυχία, φτάνει στὴν μακρινὴ Σκήτη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Βραυρῶνος. Ἐκεῖ ὁ ἅγιος βρῆκε ἐρειπωμένο τὸ ναῖσκο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μέσα στὸ ἀρχαῖο ἱερὸ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, στὶς ἐκβολὲς τοῦ Ἑρασίνου ποταμοῦ. Ἀνακαίνισε μὲ προσωπικὸ μόχθο τὸ ναό, ἐπιμελήθηκε τὴ συντήρηση τῶν ὑπαρχουσῶν τοιχογραφιῶν καὶ ἔχτισε μικρὰ κελιά. Ὁ ἴδιος χρησιμοποίησε σὰν ἀσκητήριον τὸ παρακείμενον μικρὸ σπήλαιον.

Ὁ Συναξαριστὴς ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὴν παραμονὴν του στὴ Βραυρῶνα, πὺν διαρκεῖ ἴσως λιγότερον ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὁ ἅγιος Τιμόθεος θαυματούργησε· γιὰ τὸ λόγον αὐτὸ γράφτηκε ἡ ἀνά χειρὸς νέα αὐτῆ ἀκολουθία, ὅπου μαζὶ μὲ τὴν ἀσκηση τοῦ ὁσίου στὴν περιοχὴ τονίζονται ἰδιαιτέρως τὰ θαύματα τῆς διασώσεως τῶν παιδιῶν τῆς ὀθωμανίδος καθὼς καὶ τῆς θαυμαστῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τὴν Βραυρῶνα δείχνοντας τὰ μέτρα τῆς ἀρετῆς του καὶ τὴ χάριν πὺν βρῆκε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἦταν ἀκόμα ἐν ζωῆ.

Στὴν περιοχὴ ζοῦσε μία πλούσια ὀθωμανὴ γαιοκτήμων. Κατὰ τὴν παράδοση κατοικοῦσε στὸν Πύργον τῆς Βραυρῶνας, ὁ ὁποῖος σώζεται μέχρι τὶς μέρες μας. Κάποια ἡμέρα κατέφθασαν ἐπιδρομεῖς πειρατές, οἱ ὁποῖοι ἀπήγαγον τὰ παιδιά τῆς ὀθωμανίδος, τὰ ἐπιβίβασαν στὸ πλοῖον τους καὶ ἄρχισαν νὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν παραλία. Τότε ἡ γυναίκα εὐρισκόμενη σὲ ἀπόγνωσιν καὶ γνωρίζοντας τὴ φήμην τῆς ἀγιότητος τοῦ ὁσίου, κατέφυγε σὲ αὐτὸν παρακαλώντας τον νὰ σώσει τὰ παιδιά της. Ὁ

ἅγιος μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἀκίνητοποίησε τὸ πλοῖο καὶ ἀνάγκα-
σε τοὺς πειρατὲς νὰ τὰ φέρουν πίσω. Τότε ἐκείνη μαζὶ μὲ τὴν οἰ-
κογένειά της βαπτίστηκαν χριστιανοὶ ἀπὸ τὸν ἅγιο.

Ἡ ὀθωμανίδα, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τοῦ δώρισε μεγάλο
μέρος τῆς κτηματικῆς της περιουσίας στὴ Βραυρώνα, τὴν ὁποί-
α ὁ ἅγιος ἀφοῦ περιέφραξε μὲ μαντρότοιχο, παραχώρησε στὴν
Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης, ἡ ὁποία τὴν διατήρησε στὴν κυριότητά
της μέχρι τὶς ἡμέρες μας. Τὸ γεγονός, ὅμως, αὐτὸ εἶχε ὡς συνέ-
πεια οἱ κάτοικοι τῶν γύρω περιοχῶν νὰ φοβηθοῦν γιὰ τὰ κτή-
ματά τους, ποὺ βρίσκονταν κοντὰ σὲ αὐτὰ ποὺ παραχωρήθη-
καν στὸν ἅγιο, ὅποτε ἄρχισαν μὲ διαφόρους τρόπους νὰ δεί-
χνουν τὴν ἐνόχλησή τους ἀπὸ τὴν παρουσία του. Οἱ ἀντιδράσεις
αὐτὲς κορυφώθηκαν, ὅταν ἔκαψαν τὴ μικρὴ του βάρκα. Ἐκεῖνος
νιώθοντας ὅτι ἦταν ἀνεπιθύμητος, ἀποφάσισε νὰ ἀναχωρήσει
γιὰ τὸ γειτονικὸ νησὶ τῆς Κέας. Μὴ ἔχοντας ὅμως μέσο γιὰ νὰ δι-
απλεύσῃ τὴ θάλασσα, χρησιμοποίησε τὴν καμένη του βάρκα,
γιὰ κατάρτι τοποθέτησε τὴ δεσποτικὴ του ράβδο καὶ γιὰ πανὶ
τὸ ράσο του.

Εὐρισκόμενος στὴν Κέα, περίπου στὰ 1590 ὁ ἅγιος Τιμόθε-
ος κοιμήθηκε ὀσιακά, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Παντελεήμονος
καὶ ἀργότερα τὸ ἱερό του λείψανο μεταφέρθηκε στὴν Ἱερὰ Μο-
νὴ Πεντέλης.

Κλείνει ἐδῶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς εἰσαγωγῆς, ὅπου μας δίνει
τὶς πληροφορίες ποὺ συνδέουν τὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου μὲ τὴν περιο-
χὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀττικῆς. Θὰ παραθέσουμε στὴ συνέχεια κά-
ποια στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔπονται τῆς κοιμήσεως
τοῦ ἁγίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπικεντρώνουν τὸ ἐνδιαφέρον μας
στὴν περιοχὴ τῆς Βραυρώνας· εἶναι μάλιστα ἐνδεικτικὰ τῆς ἐ-
παφῆς καὶ τῆς σύνδεσης τῶν κατοίκων μὲ τὸν ἅγιο.

Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ λόγῳ τῆς φυσικῆς φθορᾶς
ποὺ προκλήθηκε ἔκλεισε ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου τῆς Βραυρώ-
νας, ποὺ προαναφέραμε, ὅπου ἀσκήτευσε ὁ ἅγιος. Παρὰ τὸ γε-

γονός ότι χάθηκε ο ακριβής τόπος του ασκητηρίου, οί κάτοικοι της περιοχής του Μαρκοπούλου δεν ξέχασαν την τοποθεσία όπου εκείνο βρισκόταν.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1940, κατά τη διάρκεια αγροτικών εργασιών, ο Δημήτριος Γ. Μεθενίτης από το Μαρκόπουλο, ανακάλυψε το σπήλαιο του αγίου. Κατόπιν θαυμαστής υποδείξεως του όσιου ανέδειξε το χώρο και υπήρξε ο πρώτος οργανωτής και χορηγός της πανηγύρεως του αγίου Τιμοθέου.

Ο μεγάλος αρχαιολόγος Ιωάννης Παπαδημητρίου, ο οποίος ανέσκαψε τον χώρο του ιερού της Βραυρώνος, αναφέρει χαρακτηριστικά για το ασκητήριο του Αγίου: *«Αναφέρεται δὲ ὅτι καὶ ὁ ιδρυτὴς τῆς Μονῆς Πεντέλης Ἅγιος Τιμόθεος, εἴτε πρὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Μονῆς, τὸ 1578, ἢ μετ' αὐτήν, ἐμόναζε ἐν Βραυρώνι καὶ δεικνύεται σήμερον ὑπόγειος δεξαμενὴ, κατὰ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τῆς προϊστορικῆς ἀκροπόλεως, ἐκλαμβανομένη ὡς ἡ σκῆπη τοῦ Ἁγίου».*

Μαζί με την εύρεση του σπηλαίου ἐντοπίστηκε στὸν παρακείμενο χώρο και μία λίθινη λεκάνη. Ἐπειδὴ τὸ θαῦμα τῆς διάσωσης τῶν παιδιῶν τῆς ὀθωμανίδος καὶ ἡ βάπτισή τους ἀπὸ τὸν ἅγιο, ἦταν τόσο ζωντανὰ στὴ μνήμη τῆς τοπικῆς κοινωνίας, ἡ πρώτη σκέψη ποὺ ἔκαναν ὅλοι ἦταν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴν κολυμβήθρα, στὴν ὁποία ὁ ἅγιος Τιμόθεος ἔκανε τὸ βάπτισμα. Ἐφημέριος τοῦ Μαρκοπούλου τότε πού συνέβησαν ὅλ' αὐτά, ἦταν *«...ὁ εὐλαβὴς καὶ μὲ κάθε ἀρετὴ στολισμένος, ὁ ὀρθοδοξότατος πᾶτερ Ἰωάννης Ἡλίας»*, ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ὁ Φώτης Κόντογλου στὴν *«Πονεμένη Ρωμιωσύνη»*.

Ἀλλὰ καὶ στοὺς κατοίκους τῶν Σπάτων, παρὰ τὴν πάροδο τῶν αἰῶνων, τὸ πέρασμα τοῦ Ἁγίου παρέμεινε ἄσβεστο στὴν μνήμη τους. Μάλιστα διατηρήθηκαν μέχρι τὶς μέρες μας ἀπὸ τοὺς γηραιότερους τὰ γεγονότα τῆς ἐκδίωξης καὶ τῆς φυγῆς τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τὴ Βραυρώνα μὲ θαυματουργικὸ τρόπο. Ὑπάρχει δὲ ἡ παράδοση ὅτι ἦταν Σπαταναῖοι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐκδίωξαν τὸν ἅγιο.

Στὴν βορειοανατολικὴ μεριὰ τοῦ Μαρκοπούλου καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Βραυρώνας, ὑπάρχουν τοπωνύμια τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ μαρτυροῦν τὸ πέρασμα τοῦ ἁγίου ἀπὸ τὴν περιοχὴ. *Λέδι Δεσπότιτ* (στὴν ἀρβανίτικη διάλεκτο σημαίνει ὁ τοῖχος τοῦ Δεσπότη) ἢ *Δέου ἰ Δεσπότιτ* (ἡ γῆ τοῦ Δεσπότη), *Πούσι Καλογέρι* (τὸ πηγάδι τοῦ καλόγερου), *Πούσι Πρίφτη* (τὸ πηγάδι τοῦ παπᾶ) καὶ *Μετόχι* ἐπιβεβαιώνουν τὴν παρουσία τοῦ ἁγίου στὴν περιοχὴ.

Ἴσως τὸ πιὸ σημαντικό στοιχεῖο γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ἁγίου στὸν τόπο μας ἀλλὰ καὶ τῆς εὐλάβειας τοῦ λαοῦ πρὸς αὐτόν, εἶναι ἡ τοιχογραφία τοῦ ἁγίου Τιμοθέου ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Βραυρώνας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ σύμφωνα μὲ τὸν Καμπούρογλου τὴν πρώτη μετὰ τὴν κοίμηση εἰκόνα τοῦ ἁγίου.

Ὁ ἑορτασμός τοῦ ἁγίου Τιμοθέου στὴ Βραυρῶνα παλαιότερα γινόταν τὴν ἡμέρα ποὺ πανηγύριζε ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δηλαδὴ τὴ Δευτέρα τοῦ Πάσχα ἢ τὴν 23ῃ Ἀπριλίου. Ἐκεῖ μετὰ τὸ πέρασ τῆς θείας Λειτουργίας γινόταν λιτανεία, ἀπὸ τὸ ναὸ ἕως τὸ ἀσκητήριον τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου καὶ στὴν συνέχεια ἀκολουθοῦσε γλέντι. Τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ ἑορτασμός γίνεται στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Βραυρώνας, στὸ Πολεμέ, στὶς 15 καὶ 16 Αὐγούστου.

Ἀγαπητοὶ μας ἀδελφοί,

Κλείνοντας αὐτὸ τὸ εἰσαγωγικὸ σημείωμα καὶ κάνοντας μία γενικὴ ἀνασκόπηση εὐκόλα θὰ προσέξει κανεὶς, μιλώντας γιὰ τοὺς δυὸ τοπικούς μας ἁγίους, Μιχαὴλ καὶ Τιμόθεο, ὅτι, ἂν καὶ ἔζησαν μὲ διαφορὰ τριῶν αἰώνων, ἔχουν τόσα κοινὰ σημεία ποὺ «προκαλοῦν»... Καὶ οἱ δυὸ ἔζησαν στὴν Ἀττικὴ ὡς ἐπίσκοποι καὶ μοναχοί· ἀγάπησαν τὴν ἡσυχία καὶ ἔζησαν ἀσκητικά. Ἡ ὑπερβολικὴ τους ἀγάπη πρὸς τὴ Θεοτόκο ὁδηγεῖ τὸν πρῶτο στὸ νὰ ἐπιμεληθεῖ ιδιαίτερα τὸν Παρθενῶνα, ποὺ λειτουργοῦσε τότε ὡς ναὸς τῆς Παναγίας τῆς Ἀθηνιώτισσας, καὶ στὴ συγγραφὴ ἐγκωμιαστικῶν λόγων καὶ ποιημάτων, τὸν δεύτερο στὴν ἴδρυση

τῆς περιφημῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, ποῦ εἶναι ἀφιερωμένη στὴν Κοίμησὴ τῆς. Καὶ οἱ δυὸ διώκονται· ὁ Μιχαὴλ ἀπὸ τοὺς Δυτικούς κατακτητὲς καὶ ὁ Τιμόθεος τὴν πρώτη φορά ἀπὸ τοὺς ἀλλόπιστους Ὀθωμανοὺς καὶ στὴ συνέχεια ἀπὸ τοὺς ντόπιους χριστιανούς. Καὶ οἱ δυὸ φεύγουν ἀπὸ τὸν τόπο μας μὲ κατεύθυνση τὴν κοντινὴ μας νῆσο Κέα. Ἀφήνουν τὴν τελευταία τους πνοὴ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο ποῦ ἀγάπησαν, μέσα ὅμως στὶς καρδιές τῶν πιστῶν ἀνθρώπων τῶν Μεσογείων, γι' αὐτὸ τόσο τὸν Μιχαὴλ ὅσο καὶ τὸν Τιμόθεο τοὺς ἀπεικονίζουν, σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν κοίμησὴ τους, γιὰ πρώτη φορά ὡς ἁγίους σὲ ναοὺς τῆς ἐπαρχίας μας!

Οἱ σταθμοὶ τῆς ἐπίγειας πορείας τους ἦταν σχεδὸν κοινοί. Ὁ προορισμός, ὁ στόχος καὶ τὸ τέλος τους, ἐπουράνιο καὶ ταυτόσημο. Καὶ οἱ δυὸ πιά λειτουργοὶ στὸ ὑπερουράνιο θυσιαστήριο μνημονεύουν «τῶν πόλεων ἐν αἷς παροικοῦμεν»!...

Α.Σ. & Σ.Α.

Βιβλιογραφία

Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου Ἀρχιεπισκόπου Εὐρίπου καὶ κτίτορος τῆς Ἱ. Μ. Πεντέλης τοῦ θαυματουργοῦ, ἔκδ. Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης, Ἀθήναι 2002.

Ἀντωνίου Ἰω. Ἀθανασίου, *Βραυρών, συμβολὴ στὴν Ἱστορία τοῦ Ἱεροῦ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος*, διδακτορικὴ διατριβή, Ἀθήνα 1990.

Βίος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου Ἀρχιεπισκόπου Εὐρίπου καὶ κτίτορος τῆς ἐν Πεντέλῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ θαυματουργοῦ, ἐκδοθὲν ὑπὸ Ἱερέως Διονυσίου Πετροπούλου, Ἀθήναι 1970.

Θέμελη Χρυσοστόμου Ἀρχιμ. (Μητροπολίτου Μεσσηνίας), *Εὐβοϊκὴ Ἀγιολογία*, Ἀθήναι 1982.

Θεοδώρου Ἐλευθερίου – Εἰρηνάρχου Ἀρχιμ., *Μαρκόπουλο Μεσογαίας – Ἐκκλησίες, Τοιχογραφίες, Πορεία στὸ χρόνο*, τ. Α', Ἀθήνα 1994.

Τοῦ ἰδίου, *Μαρκόπουλο Μεσογαίας - Τοπωνύμια*, τ. Β', Ἀθήνα 1997.

Τοῦ ἰδίου, *Μαρκόπουλο Μεσογαίας - Δέκα Μελέτες Ἀρχαιολογίας καὶ Τέχνης*, τ. Γ΄, Ἀθήνα 2000.

Καμπούρογλου Δημητρίου, *Μελέται καὶ Ἔρευναι - Ἀττικά*, Ἀθήναι 1923.

Τοῦ ἰδίου, *Μνημεῖα τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων*, τ. Α΄, Ἀθήναι 1889.

Καρσιώτη Νεκταρίου Ἀρχιμ., *Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος Εὐρίπου, κτίτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης*, β΄ ἔκδοσις, ἔκδ. Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης, Ἀθήνα 2003.

Κόντογλου Φώτη, *Πονεμένη Ρωμιοσύνη*, Ε΄ ἔκδοσις, ἔκδ. «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1980.

Μπούσια Μ. Χαραλάμπους, *Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ τοῦ Χωνιάτου, Μητροπολίτου Ἀθηνῶν*, ἔκδ. Ἱ. Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, 2005.

Ὁ Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τ. Η΄, Ε΄ ἔκδοσις, ἔκδ. ὑπὸ Ἀρχιμ. Ματθαίου Λαγγῆ, Ἀθήναι 1977.

Τούντα Νικολάου, *Σπάτα Ἀττικῆς, Μύθος, Ἱστορία, Λαογραφία*, ἔκδ. Δήμου Σπάτων, 2005.

Φεφὲ Θεοκλίτου Ἀρχιμ., *Ὁ ἅγιος Τιμόθεος καὶ τὸ Μοναστήρι τῆς Πεντέλης*, Ἀθήναι 1973.

Χατζησωτηρίου Δ. Γεωργίου, *Ἱστορία τῆς Παιανίας καὶ τῶν ἀνατολικῶν τοῦ Ὑμηττοῦ περιοχῶν (1205 - 1973)*, Ἀθήνα 1973.

Τοῦ ἰδίου, *Ἱστορίες ἀπὸ τὰ χωριὰ τῶν Μεσογείων*, ἔκδ. Πνευματικοῦ Κέντρου Δήμου Καλυβίων, Καλύβια Θεοικοῦ Ἀττικῆς 2000.

Τοῦ ἰδίου, *Λιοπεσιώτικα καὶ Παιανιακὰ Νεότερα (1382 - 1975)*, ἔκδ. «Συμβολή», Παιανία 1995.

Χρόνη-Βακαλοπούλου Μαρίας καὶ Πανσελίνου Ναυσικᾶς, *Φιλοθέη Μπενιζέλου ἡ Ἀθηναῖα*, ἔκδ. «Πάπυρος», Ἀθήνα 2006.

<http://www.archetai.gr/site/content.php?artid=123>

«Ο ΑΝΕΞΙΚΑΚΟΣ ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΥΡΩΝΟΣ»
ΟΣΙΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΕΥΡΙΠΟΥ

Ἡ μνήμη του τελεῖται στὶς 16 Αὐγούστου

Ο ταπεινὸς στὸ φρόνημα καὶ μεγάλος στὴν ἀρετή, θεοπρόβλητος καὶ λαοφίλτος Ἐπίσκοπος Εὐρίπου, Τιμόθεος, ἀποτελεῖ πρότυπο ἀγαθοῦ, ἀνεξίκακου καὶ συγχωρητικοῦ ἡσυχαστῆ. Καυχᾶται γιὰ τὰ σπάργανά του ὁ Κάλαμος τῆς Ἀττικῆς, γιὰ τὴ φιλόθεπ ποιμαντορία του ἡ νῆσος τοῦ Εὐρίπου, γιὰ τὸν κτίτορά της ἡ Μονὴ τῆς Πεντέλης, γιὰ τὸ χαρισματικὸ ἡσυχαστή της ἡ Βραυρῶνα καὶ γιὰ τὸν καθαγιαστή της ἡ μικρὴ νῆσος τῆς Κέας. Πάνω ἀπ' ὅλα, ὅμως, τὰ μέρη ποὺ εἶχαν τὴν εὐλογία τοῦ ὀσιακοῦ ἀπ' αὐτὰ περάσματος τοῦ ἀγίου Τιμοθέου καυχᾶται ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία γιὰ τὸν ποιμένα της, τὸν «*εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ*», τὸν προικισμένο μὲ τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπαριθμεῖ ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὸν ἀληθῆ ποιμένα, ποὺ ὀφείλει νὰ εἶναι «*ὄσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν*» (Ἐβρ. ζ' 26).

Ὁ ὄσιος Τιμόθεος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀπευθυνόταν πρὸς τὸ φιλάνθρωπο Κύριο εἴτε ζητώντας τὴν ἀρωγὴ Του εἴτε δοξολογώντας Τον γιὰ τὶς εὐεργεσίες Του, ἐφαρμόζοντας τὸ λόγιον: «*Τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε*» (Κολασ. δ' 2). Συμπονοῦσε κάθε ἓνα ποὺ εἶχε ἀνάγκη, ἔσπευδε νὰ ἔλθει ἀρωγὸς σὲ ὅλους τοὺς δοκιμαζομένους, μακροθυμοῦσε στὴν κακὴ συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων, ἀνεχόταν τὶς ἀδυναμίες τους, καὶ αὐτῶν ἀκόμη ποὺ

φέρονταν ἐχθρικὰ ἀπέναντί του, καὶ ὅλους τοὺς συγχωροῦσε, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ ὁποῖος χαρίσθηκε σὲ μᾶς καὶ μᾶς συγχώρησε τὶς ἀνομίες. Ἐφάρμοξε στὴν πράξη τὴν προτροπή: *«Ἐνδύσασθε σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, ἐάν τις πρὸς τινὰ ἔχη μομφὴν»* (Κολασ. γ´ 12-13).

Ὁ ἀνεξίκακος, αὐστηρὸς στὸν ἑαυτό του καὶ ἐπιεικὴς στοὺς γύρω του ἱεράρχης, κατὰ τὴν ἀποστολικὴ προτροπή, *«τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις»* (Φιλιπ. δ´ 5), γεννήθηκε στὸν Κάλαμο τῆς Ἀττικῆς τὸ ἔτος 1510. Χειροτονήθηκε γιὰ τὸν ἔνθεο ζῆλο του Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν τῆς Εὐβοίας καὶ ἀργότερα καταστάθηκε Μητροπολίτης Εὐρίπου, ὅπου, σὰν τὸ λύχνο ποὺ τίθεται πάνω στὴ λυχνία, ἔλαμψε μὲ τὶς ἀρετές του ὄχι μόνο σὲ ὅλη τὴν θεόσωστη ἐπαρχία του, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν ὀρθόδοξη ἑλληνικὴ ἐπικράτεια.

Ἡ παρηρσία του, μὲ τὴν ὁποία ἔλεγξε τοὺς ἄπιστους Ἀγαρηνοὺς γιὰ τὴ μετατροπὴ τῶν χριστιανικῶν ναῶν τῆς ἐπαρχίας του σὲ τεμένη, κίνησε τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καί, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν θηριώδη μανία τους, κατέφυγε στὴν Ἀττικὴ, ὅπου, μετὰ ἀπὸ τὴν εὕρεση τῆς εἰκόνας τῆς Γλυκοφιλούσας Θεοτόκου, στὸ ὄρος τῶν Ἀμώμων, ἔκτισε τὴν περίδοξη Μονὴ τῆς Πεντέλης. Ὁ ἡσυχαστής, ὅμως, ἐπίσκοπος ζητοῦσε τὴν ἔρημια καὶ ὁ κόσμος ποὺ ἔτρεχε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν ὁσιότητά του τὸν κούραζε. Ἔτσι, κατέφυγε πρῶτα στὴν ἔρημια τοῦ σπηλαίου τοῦ Γαργηπτοῦ καὶ ἀργότερα στὸ μικρὸ ἀπόμακρο σπήλαιο τῆς Σκήτης τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῆς Βραυρῶνος. Ἐκεῖ σκληραγωγούμενος καὶ προσευχόμενος νύκτα καὶ ἡμέρα ἔφθασε σὲ μέτρα ἀρετῆς ὑψηλὰ καὶ ἀξιώθηκε καὶ θαυματουργικοῦ χαρίσματος. Ἐδῶ ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ φανεῖ καὶ ἡ ἀνεξίκακία του, ἡ ὁποία καὶ τοῦ σφράγισε τὴν ἐπίγεια ζωὴ του.

Κάποια ἡμέρα ἄδικοι πειρατὲς ἐπέδραμαν στὴν περιοχὴ καὶ ἄρπαξαν τὸ παιδί μᾶς πλούσιας Ὀθωμανίδος, ἡ ὁποία ὄριζε κτη-

ματικά μεγάλο μέρος τῆς Βραυρῶνος. Ἐκείνη στήν ἀπελπισία της κατέφυγε στοῦ μεγάλο ἡσυχαστή, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν προσευχή του κατόρθωσε νὰ ἐλευθερώσει τὸ παιδί ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἄγριων λύκων. Ἀπὸ εὐχαρίστηση τότε ἡ ἄπιστη Ἀγαρηνὴ δώρησε μεγάλη κτηματικὴ περιουσία στὸν ὄσιο Τιμόθεο. Ἡ κίνησή της, ὁμως, αὐτὴ προκάλεσε τὸ φθόνο τῶν ἄλλων γαιοκτημόνων τῆς περιοχῆς, οἱ ὁποῖοι φοβήθηκαν ὅτι ὁ ἀσκητὴς θὰ ἔπαιρνε καὶ τὰ κτήματά τους, γιὰ νὰ αὐξήσει τὴν περιουσία του. Δὲν γνώριζαν ὅτι ἐκεῖνος ἦταν οὐρανοπολίτης καὶ πιστὸς τηρητὴς τῶν λόγων τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «*Οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν*» (Ἐβρ. ιγ´ 14). Ἔτσι, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ φύγει ἀπὸ τὴν περιοχὴ τους καὶ νὰ τοὺς ἀφήσει καὶ τὴν ἔκταση, ποὺ δώρησε ἡ πλούσια εὐεργέτης του, ἔβαλαν φωτιά καὶ κατέκαυσαν τὴ μικρὴ βάρκα, μὲ τὴν ὁποία αὐτὸς ψάρευε.

Ὁ συγχωρητικὸς ὄσιος Τιμόθεος πικράθηκε βέβαια, ἀλλὰ μακροθυμώντας ἀκολούθησε τὴ φιλοσοφία τοῦ ὁσίου Μαρτινιανοῦ καὶ σιγοψελλίζοντας «*φεῦγε καὶ σῶζου*» ἐγκατέλειψε τὸ ἀγαπημένο του σπήλαιο καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν παραλία. Ἐκεῖ ἔριξε τὸ ἀσκητικὸ του ράσο στοῦ νερό, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ χρησιμοποιώντας το γιὰ βάρκα ἔφυγε γιὰ τὸ νησὶ τῆς Κέας, ὅπου συνέχισε τὴν ἀδιάλειπτη ψυχοτρόφο ἄσκηση μέχρι τὸ εἰρηνικὸ καὶ ὀσιακὸ του τέλος, τὸ ἔτος 1590.

Ὁ ἀνεξίκακος ἡσυχαστής, ὁ σπηλαιώτης ἀσκητὴς Ἐπίσκοπος, ὁ μιμητὴς τῆς συγχωρητικότητος τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, δὲν ἀνταπέδωσε τὸ κακὸ διὰ τοῦ κακοῦ σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν φθόνησαν, ἀλλὰ διὰ τοῦ καλοῦ, ἐφαρμόζοντας τὸ Παύλειο «*Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἔν τῳ ἀγαθῳ τὸ κακόν*» (Ῥωμ. ιβ´ 21), τὸ ὁποῖο ἀγαθὸ στήν περίπτωσή του ἦταν ἡ θερμὴ συγχωρητικὴ προσευχή του καὶ ἡ ἐκούσια φυγὴ του, ἀφοῦ ἐφάρμοζε αὐτὸ τὸ ὁποῖο ἓνας ἄλλος μεγάλος σύγχρονος ἡσυχαστὴς ἔλεγε ἐπιγραμματικά: «*Ὁφελοῦ ἢ ὠφέλει ἢ φεῦγε*».

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας
Ἵμνογράφος

*Η αρχαιότερη απεικόνιση του Αγ. Τιμοθέου
έντος του ναυδρίου του Αγίου Γεωργίου Βραυρώνος.*

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΤΙΜΟΘΕΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΥΡΗΠΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΥΡΩΝΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

*Ἡ θαυματουργή εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γλυκοφιλούσας,
ἡ ὁποία βρέθηκε ἀπὸ τὸν Ἅγ. Τιμόθεο
στὸ χῶρο τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης.
Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἀρχιμ. Νεκταρίου Καρσιώτη,
Ὁ Ἅγιος Τιμόθεος Εὐρίπου, κτίτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης.*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΤΙΜΟΘΕΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΥΡΙΠΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΥΡΩΝΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ ΙΣΤ΄ Αὐγούστου

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα,
ἰστῶμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τιμόθεε, πάτερ ἱερέ,
τοῦ Καλάμου βλάστημα,
Εὐρίπου ἔνθεε πρόεδρε
καὶ πνευματέμφορε
τῆς Μονῆς Πεντέλης
κτίτορ, καθηγίαςας
Βραυρῶνα τοῖς ἀσκήσεως πόνοις σου
καὶ σοῖς παλαίσμασι
Μεσογαίαν τὴν τιμῶσάν σε
ὡς ὁσίων
πατέρων διάκοσμον.

Τιμόθεε, ἀναχωρητῶν
θείων πρὸς ἐπίδοσιν

τῆς ἀρετῆς ἐγκαλλώπισμα,
Βραυρῶνος σπῆλαιον
ῶκησας ἐκθύμως,
πάτερ ἱερώτατε,
ὑπόγειον παρὰ τὸ ναΐδιον
Χριστοῦ τοῦ μάρτυρος,
Γεωργίου, ἔνθα δαίμονας
σοῖς ἀόκνοις
καμάτοις ἐπύκτευσας.

Τιμόθεε, ἄριστε ποιμὴν
τοῦ Εὐρίπου, χάριτι
τοῦ Παρακλήτου διέσωσας
τῆς γαιοκτήμενος
παῖδα τῆς Βραυρῶνος
τῆς ἀπίστου, ὅσιε,
χειρῶν ἐκ πειρατῶν σαῖς ἐντεύξεσιν,
ἦνπερ προσείλκυσας
πρὸς τὴν πίστιν τοῦ Παντάνακτος,
δυναμένου
ποιεῖν μόνον θαύματα.

Τιμόθεε, χάριτος εἰκὼν,
πάτερ ἀνεξίκακε,
ὁ συγχωρήσας ἐνέργειαν
τοῖς κατακαύσασιν
ἀλιευτικὴν σου
λέμβον, ξένως ἄκατον
ἀσκήσεως ἐποίησας τρίβωνα
σὸν εὐτελέστατον
καὶ καλῶς θαλάσσης ῥεύματα
διαπλεύσας
εἰς Κέαν κατήντησας.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ως ἡσυχίας ἐραστὴς καὶ φίλος θερμότητος
ἐκ τῆς Μονῆς Πεντέλης ἐξέκλινας
καὶ ἐν Βραυρῶνι κατώκησας
μόνος τῷ Θεῷ νοὶ ὁμιλῶν ἀταράχῳ,
Τιμόθεε, ἱεράρχα ὀσιώτατε·
σκεῦος οὖν διαυγέστατον χαρίτων ἐποφθεῖς θείων
ἀντεδοξάσθης παρὰ τοῦ νέμοντος πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε
οἰκτιρῶν πλήθος καὶ ἄμετρον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν,
Παναγία, Παρθένε ἀγνή,
τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ,
καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν·
ὅτι Μήτηρ γέγονας
τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.
Αὐτὸν ἱκετεύουσα
ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα,
τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν
τὰς ἐλπίδας θεμένων,
Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀπόστιχα. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ.

Χαίροις, ὁ ταῖς ῥοαῖς
ἰδρώτων ἀγιάσας
τῆς Μεσογαίας χθόνα
καὶ σπύλαιον Βραυρῶνος
ἀγώνων σου, Τιμόθεε.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ἐσωσας ἐκ χειρῶν
τῶν πειρατῶν εὐχαῖς σου

τῆς ἀλλοπίστου παῖδα,
Τιμόθεε, ἀγάπης
σφραγὶς πρὸς πάντα ἔγγιστα.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Μνήμην σου τὴν σεπτὴν
οἱ ἐν τῇ Μεσογαίᾳ
οἰκοῦντες ἐκτελοῦμεν
εὐτάκτοις ἐφυμνίοις,
Τιμόθεε πανθαύμαστε.

Δόξα. *Τριαδικόν.*

Δούλους Σου ἀκλινῶς
πρὸς ἀνεξικακίαν
ὁδήγει τοὺς ἀχρεῖους,
Τριάς ὑπεραγία,
Θεότης ἀνεξίκακε.

Καὶ νῦν. *Θεοτοκίον.*

Χαῖρε, χριστιανῶν
ἐλπίς, Γλυκοφιλοῦσα,
καὶ γέρας Τιμοθέου
σεπτοῦ, ἡ μεταστᾶσα
ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Νῦν ἀπολύεις... τὸ Τρισάγιον,
τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ,
εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους στ´
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ´. ᾠδωκας σημείωσιν.

Ὁσσε Τιμόθεε,
Καλάμου βλάστημα πάνσεπτον,
Ὁρεῶν διεποίμανας
ἀγέλην τὴν ἔλλογον
καὶ Εὐρίπου ποιμνην
ῥάβδῳ προσευχῶν σου
ὡς Μωϋσῆς τὸν Ἰσραὴλ
καὶ ἀνεδείχθης τῇ θείᾳ χάριτι
πατέρων ἀκροθίνιον,
ἱεραρχῶν ἐγκαλλώπισμα
καὶ ποιμένων ἀρχέτυπον
τῶν φιλούντων τὸν Κύριον.

Ὁσσε Τιμόθεε,
Γλυκοφιλούσης ἐκτύπωμα
ὡς ἀνεῦρες τὸ πάνσεπτον,
σεμνεῖον ἐδόμησας
τῇ ἀγνῇ Παρθένῳ
ἐν δρυμοῖς Πεντέλης,
ἐν ἧ συνέλεξας πληθὺν
ἀζύγων ὕμνοις αἰνούντων Κύριον
καὶ ἀρετῶν τὴν κλίμακα
ἐπιποθούντων, μακάριε,
ἀναβῆναι διδάγμασι
καὶ σοφαῖς νουθεσίαις σου.

Ὁ σιε Τιμόθεε,
ἵνα Χριστῷ τῷ Παντάνακτι
ὁμιλῆς μόνον ᾤκησας
ἀπόμακρον σπήλαιον
ἐν τῇ Μεσογαίᾳ,
ἐνθα προὔπῆρχε
τοῦ Γεωργίου τοῦ σεπτοῦ,
τροπαιοφόρου μεγαλομάρτυρος,
ναὸς παρὰ τὸν χεῖμαρρόν,
θεοειδές, τὸν Ἐράσινον
εἰς Βραυρῶνος περίχωρον,
ἀσκητὰ ἱερώτατε.

Ὁ σιε Τιμόθεε,
Ὀθωμανίδος διέσωσας
σαῖς εὐχαῖς γαιοκτήμονος
Βραυρῶνος, θεσπέσιε,
ἐκ χειρῶν ἀνόμων
πειρατῶν τὸν παῖδα
καὶ εὐσεβείας πανοικεῖ
αὐτὴν τῷ φέγγει ταχὺ προσήγαγες,
τὴν εἰς Χριστὸν πιστεύσασαν
καὶ τῇ Μονῇ σου δωρήσασαν
εὐγνωμόνως, πανόσιε
πάτερ, εὐφορα κτήματα.

Ὁ σιε Τιμόθεε,
θρασεῖς τὴν λέμβον σου καύσαντας
ὡς πατὴρ συνέχωρησας
πραῦς, ἀνεξίκακος
καὶ ἀγάπης πλήρης
καὶ αὐτῶν μανίαν
φεύγων Χριστοῦ ὡς μιμητῆς
ἀσκήσεώς σου τὸ εὐτελέστατον
τριβώνιον ἐποίησας

λέμβον καὶ πλεύσας τὸ πέλαγος
εἰς τὴν Κέα, ὧ θαύματος,
προσωρμίσθης, μακάριε.

Ὁ σιε Τιμόθεε,
τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου
καὶ λαμπρὰν ἑορτάζοντες
Πανάγνου κοιμήσεως
ἐν τῇ μεθεόρτῳ,
μέλπομεν ἀγῶνας
τοὺς σοὺς πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς,
θεοφορούμενε, καὶ θεώσεως
καὶ πόθῳ ἰκεσίας σου
θεοπειθεῖς ἐξαιτούμεθα
Μεσογαίας οἱ σύλλογοι
εὐσεβῶν, ἱερώτατε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Ὡς ἀσκητῆς θεοείκελος καὶ σπηλαίων ἔνοικος,
ιεράρχα Τιμόθεε, Μεσογαίαν ἡγίαςας
καὶ πιστῶν αὐτῆς χορείαν κατπύφρανας·
μακροθυμίας γὰρ ταῖς τῶν ἀσεβῶν ἐνεργείαις
ἐμάκρυνας φυγαδεύων εἰς Κέα,
ἵνα σώσης σεαυτὸν τῆς τῶν ὀχλούντων σε κακίας·
καὶ νῦν ἀγίοις ἀγγέλοις συνῶν ἐν πόλῳ
καὶ λειτουργῶν τῇ ἀνάρχῳ Τριάδι,
πρέσβευε, δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων
τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀεϋτε, τὴν παγκόσμιον κοίμησιν
τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἑορτάσωμεν·
σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι
τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος

καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι
τοῦ βοᾶν ἀσιγήτω φωνῇ·
Χαῖρε, ἡ μεταστάσα ἀπὸ γῆς
καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα·
Χαίροις, ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορὸν
διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα·
Χαίροις, ἡ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν·
Σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος ἀπαύστως μακαρίζομεν.

**Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ´ 10 - 19)

Ἄκουε, υἰέ, καὶ δέξαι ἐμοὺς λόγους καὶ πληθυνθήσεται ἔτη
ζωῆς σου, ἵνα σοι γένωνται πολλαὶ ὁδοὶ βίου· ὁδοὺς γὰρ
σοφίας διδάσκω σε, ἐμβιβάζω δέ σε τροχιαῖς ὀρθαῖς. Ἐὰν γὰρ
πορεύῃ, οὐ συγκλεισθήσεται σου τὰ διαβήματα, ἐὰν δὲ τρέχῃς
οὐ κοπιᾶσεις. Ἐπιλαβοῦ ἐμῆς παιδείας, μὴ ἀφῆς, ἀλλὰ φύλα-
ξον αὐτὴν σεαυτῷ εἰς ζωὴν σου. Ὅδοὺς ἀσεβῶν μὴ ἐπέλθῃς,
μηδὲ ζηλώσῃς ὁδοὺς παρανόμων· ἐν ᾧ ἂν τόπῳ στρατοπεδεύ-
σωσι, μὴ ἐπέλθῃς ἐκεῖ, ἔκκλινον δὲ ἀπ' αὐτῶν καὶ παράλλαξον.
Οὐ γὰρ μὴ ὑπνώσωσιν, ἐὰν μὴ κακοποιήσωσιν, ἀφήρηται ὁ
ὑπνος αὐτῶν καὶ οὐ κοιμῶνται· οἶδε γὰρ σιτοῦνται σῖτα ἀσε-
βείας, οἴνω δὲ παρανόμῳ μεθύσκονται. Αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν δικαίων
ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι, προπορεύονται καὶ φωτίζουν, ἕως
κατορθώσῃ ἡ ἡμέρα· αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν ἀσεβῶν σκοτειναί, οὐκ
οἶδασι πῶς προσκόπτουσιν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. α´ 1 - 10)

Ἄγαπήσατε δικαιοσύνην, οἱ κρίνοντες τὴν γῆν, φρονήσατε
περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας ζη-
τήσατε αὐτόν· ὅτι εὐρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν,

ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ. Σκολιοὶ γὰρ λογισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις ἐλέγχει ἄφρονas. Ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας· ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείας φεύζεται δόλον καὶ ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας. Φιλάνθρωπον γὰρ πνεῦμα σοφίας καὶ οὐκ ἀθώσσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθῆς καὶ τῆς γλώσσης ἀκουστής· ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινῶσιν ἔχει φωνῆς. Διὰ τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ παροδεύσῃ αὐτὸν ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Ἐν γὰρ διαβουλίῳις ἀσεβοῦς ἐξέτασις ἔσται, λόγων δὲ αὐτοῦ ἀκοὴ πρὸς Κύριον ἤξει εἰς ἔλεγχον ἀνομημάτων αὐτοῦ· ὅτι οὗς ζηλώσεως ἀκροᾶται τὰ πάντα καὶ θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' 1 - 9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Κτάγγελον πολιτείαν παιδιόθεν ἐπιποθήσας
ἀρχιερεὺς ὅσιος ἐχρημάτισας,
ἀρετῶν ταῖς ιδέαις τὴν σὴν ποιμασίαν λαμπρύνας, Τιμόθεε·
τοῦ καλοῦ γὰρ ποιμένος, Χριστοῦ, ὄφθεις μιμητὴς καὶ ὁμότροπος
καλῶς ἐποίμανας τὴν λαχοῦσάν σοι ἔλλογον ἀγέλην
Ὠρεῶν καὶ Εὐρίπου·
ἐν ὁσιότητι οὖν καὶ ἀληθείᾳ Θεῶ ἱερατεύσας
καὶ ἐν ἐρημικοῖς σπηλαίοις οἰκήσας ἀσκητῶν ὡς ὁμόζηλος
χάριν εὖρες αἰτεῖσθαι παρὰ Θεοῦ
ἰλασμόν ἡμῖν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Κῆς ἀπομάκρου σκίτεως τοῦ τροπαιοφόρου Γεωργίου
ἐν τῇ Βραυρῶνι πολιστῆς ἐγένου, Τιμόθεε,
τὴν ματαιότητα φεύγων τῆς ἐν τῷ κόσμῳ δόξης καὶ ἐξουσίας·
καλῶς γὰρ καὶ σοφῶς ἐν αὐτῇ ἀγωνισάμενος
καὶ τῶν ἐφετῶν ἐπιτυχῶν τοῦ ἀκροτάτου,
οὐρανοπολίτης γέγονας καὶ πρεσβευτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ΄.

Κῆ ἐνεργεῖα λελαμπρυσμένος τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος,
φωστήρ φαεινὸς τῆς Ἐκκλησίας ὡφθης
φωτίζων Εὐριπον, Πεντέλην, Μεσογαίαν καὶ Κέαν
ἀστραπαῖς τῶν νουθεσιῶν καὶ ῥημάτων σου, Τιμόθεε·
σαφῶς οὖν ἰθύνας τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ πρὸς νομὰς σωτηρίας

ἀξίως ἐδέξω τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας ὡς μισθὸν τῶν καμάτων σου
παρὰ τοῦ μόνου παρέχοντος ἡμῖν πρεσβείαις σου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ´.

Τὸν εὐσυμπάθητον ἀσκητὴν τῆς Βραυρῶνος,
τὸν διασώσαντα ἐκ πειρατῶν τὸν παῖδα ἀλλοθρήσκου
καὶ συγχωρήσαντα τὴν κακίαν
τοῖς αὐτὸν ὀχλοῦσιν ἐκ βάθους καρδίας,
Τιμόθεον, τὸν εὐσπλαγχνον καὶ μακρόθυμον, ἐγκωμίους στέψωμεν·
οὗτος γὰρ ἀστραπαῖς τῆς αὐτοῦ θεοφιλοῦς πολιτείας
πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας εἴλκυσε διὰ τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων
τοὺς ἐν σκιᾷ κακίας καὶ ἀγνωσίας κειμένους περιοίκους,
ἐν οἷς καὶ τὸν οἶκον τῆς ὑπ’ αὐτοῦ εὐεργετηθείσης
γαιοκτήμονος Ὁθωμανίδος·
ἐν ταπεινώσει γὰρ καὶ ὀσιότητι τὸν ἀγῶνα τελέσας
πρόσφυξ ἐκ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων εἰς Κέα
χάριν εἴληφε τῷ Φωτοδότῃ Κυρίῳ πρεσβεύειν
καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσαι φωτὸς τοῦ αἰδίου, ὁ αἰίδιμος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α´.

Τὸν ἐν Ὁσίοις πατράσι θεοειδῆ Ἱεράρχην
καὶ ἐν ἀσκηταῖς θεοεικέλοις ἱερώτατον ἀκροθίνιον,
Τιμόθεον, τὸν ἡσυχαστὴν τῆς Βραυρῶνος,
ἐγκωμίων ἀνθεσι καταστέψωμεν·
οὗτος γὰρ ἀόκνως ἐργασάμενος ἐν Ὁρειοῖς καὶ Εὐρίπῳ
καὶ ἑαυτὸν κατατήξας νυχθημέροις πόνοις
ἐν Πεντέλῃ, Γαργηπτῷ, Μεσογαίᾳ καὶ Κέα
ἐδοξάσθη ἐν θαύμασι
καὶ κληρονόμος γέγονε τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας·
καὶ νῦν Χριστῷ τῷ Παμβασιλεῖ συχαίρων
ἀπαύστως, Αὐτῷ πρεσβεύει ἡμῖν διδόναι
πτεισμάτων συγχώρησιν καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἄσατε λαοὶ τῆ μπρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ἄσατε σήμερον γὰρ τὴν Ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς·
εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας
τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἄνευ σποραῖς, παρατίθησιν.
Ἦ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως
δωρηθῆναι τὴ οἰκουμένη εἰρήνην
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α´. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῶν Ὁρεῶν ὁ ποιμὴν
καὶ τοῦ Εὐρίπου ὁ θειότατος πρόεδρος,
Πεντέλης Μονῆς δομῆτορ,
τοῦ Γαργηττοῦ πολιστῆς
καὶ Βραυρῶνος εὖχος
πολυτίμητον,
φωσφόρε Τιμόθεε,
θείας χάριτος ἔσοπτρον,
ἱεροφάντορ
τοῦ Κυρίου ἰσάγγελε
καὶ τῆς ποιμνῆς σου
ὁδηγὲ ἀπλανέστατε·
πάτερ πνευματοφόρπε,
τὴν πάνσεπτον μνήμην σου
ἐν κατανύξει τελοῦντες
τὰ ἱερά σου παλαίσματα
πρὸς θέωσιν ὕμνοις
καταστέφομεν εὐτάκτοις
καὶ θείοις ἄσμασι.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ ἡσυχίαν φιλῶν
καὶ θέλων μόνον ὀμιλεῖν τῷ Παντάνακτι,
ἰσάγγελε σπηλαιῶτα,
ὁ σκήτην καταλαβὼν
τοῦ τροπαιοφόρου
καλλιμάρτυρος,
παρὰ τὸν Ἐράσινον
ποταμὸν ἐν τοῖς ἄλσεσι
καὶ ἀμπελῶσι
τῆς Βραυρῶνος, Τιμόθεε,
ἐνθα ἡδιστον
ἀπαθείας ἐτρύγησας
νέκταρ, πανιερώτατε·
διὸ νῦν τὴν μνήμην σου
ἐν Μεσογαίᾳ τιμῶντες
περιχαρῶς ἐκβοῶμέν σοι·
ἡμῶν τῶν προγόνων
σὲ ἀδικησάντων ἄφες
τὰ παραπτώματα.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὡς ὁ Χριστὸς πρὸ Σταυροῦ,
τοὺς σοὺς διώκτας συγχωρήσας, Τιμόθεε,
τοὺς καύσαντας τὴν σὴν λέμβον
ἐν ταῖς Βραυρῶνος ἀκταῖς,
πάτερ θεοφόρε
καὶ μακρόθυμε·
ποιήσας οὖν τρίβωνα
εὐτελῆ σῆς ἀσκήσεως
λέμβον εἰς Κέα,
εὐπλους, ὦ ξένου θαύματος
πάτερ ὅσιε,

προσωμίσης, θεσπέσιε,
ἔνθα καλῶς τὸν βίον σου
τελέσας πρὸς δώματα
τῆς οὐρανίου μετέστης
μακαριότητος ἄρρητον
θεάσασθαι ὄψιν
καὶ Σωτῆρος τῶν ἀπάντων
ἰδίους ὄμμασι.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ὁ τὸν σὸν βίον ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ
καὶ τοῦ πλησίον δαπανήσας
ἔκτυπον ἐγένου τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, Τιμόθεε,
καὶ μακροθυμίας καὶ ἀνεξικακίας εἰκὼν διαυγεστάτη·
ὅθεν πάντες οἱ ἐν Εὐβοίᾳ, Πεντέλῃ, Μεσογαίᾳ καὶ Κέα
τὴν σὴν μνήμην λαμπρῶς πανηγυρίζοντες
τὰς θεοπειθεῖς σου εὐχὰς ἐξαιτούμεθα πρὸς βίον κρείττονα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ τε ἐξεδήμησας, Θεοτόκε Παρθένε,
πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως
παρῆν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος, Ἱεράρχης,
Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης
καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός,
ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογοῦντες
τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον
τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον
καὶ τὸ ζωαρχικὸν καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες
ἔχαιρον πανύμνητε,
ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγιοι καὶ πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις
τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενοι
κεκυφυῖαι ἀλλήλαις ἔλεγον·
Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας

καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν
τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν
δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν,
τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα,
τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον·
διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες,
ἐκβοῶμέν σοι, Πανύμνητε,
Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον
καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις... τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ασκητὴν ἱεράρχην Εὐρίπου, σώσαντα
εὐχαῖς αὐτοῦ διαθέρμοις
ἐξ ἀρπαγῆς πειρατῶν
γαιοκτῆμονος Βραυρῶνος παῖδα μέλψωμεν
ὡς Μεσογαίας ἀσκητὴν
θεοεῖκελον λαμπρῶς,
Τιμόθεον, ἐκβοῶντες·
ἐξ ἔρκους πλάνου ὀδόντων
τοὺς ὑμνηπόλους σου ἐξάρπασον.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Εν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας
ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε,
μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν
μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς
καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη
ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον,
ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ,
μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ως ἔαρ νοπτὸν
ἀγωγῆς φιλοθέου,
μακρόθυμε, σοφέ,
ἀνεξίκακε, προᾶε
καὶ σῶφρον Τιμόθεε,
μυροβόλα ἐξήνηθης
ἄνθη νήψεως
καὶ ὁσιότητος βίου·
ὅθεν σήμερον
τὴν σεβασμίαν σου μνήμην
λαμπρῶς ἑορτάζομεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φιλόστοργε πιστῶν
μητρ, Γλυκοφιλοῦσα,
ἢ νῦν πρὸς οὐρανῶν
μεταστᾶσα σκηνώσεις,
Χριστὸν καθικέτευε
Τιμοθέου δεήσεσι,
τοῦ θεόφρονος
καὶ θαυμαστοῦ ἱεράρχου,
τοῦ ἀσκήσαντος

όσίως έν τῇ Βραυρωνί,
ύπέρ τών τιμώντων σε.

Μετά τήν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Πορθμοῦ θεοπρόβλητος
καὶ ἀπλανῆς ὁδηγός
ὀφθείς ἐπεσφράγισας
ἀσκητικῇ ἀγωγῇ
σὸν βίον, Τιμόθεε·
ὄθεν καὶ ἐν σπηλαίῳ
τῆς Βραυρωνος ἀσκήσας,
ἐνθεε, ἰσαγγέλως
χάριν εὖρες πρεσβεύειν
Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς
μακαριζόντων σε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κακώσεως λύτρωσαι
καὶ ἐπηρείας ἐχθροῦ
καὶ φθόνου τοὺς δούλους σου,
Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
πανύμνητε Δέσποινα,
τοὺς ἀνυμνολογοῦντας
κοίμησίν σου τὴν θείαν
καὶ μελιρρύτοις ὕμνοις
καταστέφοντας μνήμην
τοῦ θείου Τιμοθέου αἰεί,
τοῦ ἀγγελόφρονος.

Μετά τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Υψωσον χεῖρά σου σεπτὴν, Τιμόθεε,
καὶ τοὺς ἰκέτας σου, πάτερ, εὐλόγησον
τῶν ἀπογόνων σὴν ἀγνὴν ψυχὴν παραπικρανάντων

καὶ καυσάντων λέμβον σου ἐν Βραυρῶνι, μακρόθυμε,
ἵνα μεγαλύνωμεν σὴν πολλὴν ἀγαθότητα
καὶ πίστει ἀκλινεῖ ἐκβοῶμεν· Χαίροις, ἐπιεικείας κέρας.

Δόξα. **Τὸ αὐτό.** Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θείου Τόκου σου,
ἀγνή Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου,
ὅπως εὕρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

(Κεφ. ι΄ 1 -9).

(Ζήτει τῇ ΙΓ΄ Νοεμβρίου).

Ἔἰπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰου-
δαίους· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς
θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλα-
χόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ ληστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ
τῆς θύρας ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοί-
γει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρό-
βατα καλεῖ κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρό-
βατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐ-
τῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ· ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ
ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν
ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν
οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ

θύρα τῶν προβάτων. Πάντες ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις, ἐλεῆμον,
ἐξάλειπον τὰ πλήθη, των ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεῆμον,
ἐξάλειπον τὰ πλήθη, των ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου
καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
ἐξάλειπον τὸ ἀνόμημά μου.

Ως φιλέρημον στρουθίον ἐν ἐρήμοις τόποις καλίας ἔπηξας
τῶν ἀσκητικῶν σου κατορθωμάτων, Τιμόθεε,
ἵνα μόνον Θεὸν δοξάζῃς καὶ Αὐτοῦ ἐκδέχῃ τὸ μέγα ἔλεος·
θεωθεὶς οὖν κατὰ μέθεξιν καὶ δόξης ἀξιωθεὶς ἀλήκτου
Χριστῶ, τῷ εὐϊλάτῳ Κυρίῳ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν τιμώντων
τὴν λαμπρὰν καὶ πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·
«Τιμοθέου, Βραυρῶνος οἰκιστοῦ αἶνος. Χ.Μ. »

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τιμόθεον ὅσιον,
ἱεροφάντορα πάνσεπτον
Εὐρίπου καὶ κτίτορα
λαμπρὸν Πεντέλης Μονῆς,
εὐφημήσωμεν
φρουρὸν ὡς Μεσογαίας

καὶ ῥύστην καὶ πρόμαχον
καὶ ἀντιλήπτορα.

Ἦσχὺν θεῖαν ἄνωθεν
λαβὼν, τρισμακάρο Τιμόθεε,
Καλάμου ἐκβλάστημα,
πανευλαβῶς τῷ Χριστῷ
διηκόνησας
ἐκ τῆς νεότητός σου,
Ἦ σοῖς εὐηρέστησας
λόγοις καὶ πράξεσι.

Μακάρων, Τιμόθεε,
ἐν χώρα ἀναπαυόμενος
ὡς θεῖος Ἐπίσκοπος
Εὐρίπου καὶ Ὁρεῶν
καὶ ἰσάγγελος
οἰκίτωρ τῆς Βραυρῶνος,
μνημόνευε πάντοτε
τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ὁύσίαν μερόπειον
τῆ σῆ κυήσει ἐθέωσας,
πανύμνητε Δέσποινα,
διὰ τοῦ Τόκου τοῦ σου
καὶ συνήνωσας
τὴν γῆν καὶ τοὺς αἰθέρας,
οὐράνιον ἔπαλξιν
καὶ γῆς τὰ ἔγκατα.

Ἦδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Θαρήσας τῆ πίστει τοῦ Ὑψίστου,
Τιμόθεε, δόλιχον σοφῶς
παρόντος βίου ἤνυσας

ἐκ χρόνων σου νεότητος
καὶ ἔθραυσας τὰ ἔνεδρα
τοῦ φθονεροῦ πολεμήτορος.

Εὐρών τῆς σεμνῆς Γλυκοφιλούσης
εἰκόνα ἐδόμησας αὐτῇ
ἐν τῇ Πεντέλῃ πάγκαλον
Μονήν, κλεινὸ Τιμόθεε,
ἐν ᾗ πληθὺν συνήθροισας
ἄζύγων, πάτερ θειότατε.

Οδὸν τὴν ἀρίστην διανύσας,
Τιμόθεε, ἐν τῷ Γαργηπτῷ
καὶ τῇ Βραυρῶνι γέγονας
ἐρημιτῶν πολύτιμος
διάκοσμος καὶ μάργαρον
τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως.

Θεοτοκίον.

Υπέραγνε Μῆτερ τοῦ Ὑψίστου,
ὁμήγυριν δούλων σου σεμνῶν
ἀεὶ μακαριζόντων σε
ἀγίαζε καὶ ἴθυνε
πρὸς δόμους ἀφθαρτότητος
καὶ αἰωνίου λαμπρότητος.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Τὸν ἀσκήσαντα ἐν τῇ Βραυρῶνι
ὑπὲρ ἔννοιαν ὡς ἡσυχίας
καὶ εὐχῆς ἀδιαλείπτου ἀδάμαντα
ἐγκωμιάσωμεν πάντες γηθόμενοι,
σεπτὸν ποιμένα Εὐρίπου, Τιμόθεον,
πόθῳ κράζοντες· κακίας ἡμᾶς ἐξάρπασον
ἀγάπης πρὸς τοὺς ἔγγιστα ὁ ἔμπλεως.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν μετάστασιν ἀνευφημοῦντες
τὴν ἀγίαν σου, Θεογεννητορ,
ἐκ τῆς γῆς πρὸς οὐρανῶν τὰ σκηνώματα
μελισταγέσιν ᾠδαῖς ἀνακράζομεν·
γῆθεν ἡμᾶς πρὸς ἐπάλξεις ἀνάγαγε
ἀφθαρτότητος τοὺς πόθῳ σε μεγαλύνοντας
καὶ δόξαν τῷ Υἱῷ σου ἀναπέμποντας.

Ῥδὴ δ´. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Βίον ἔνθεον ἀνύσας
ἐκ νεότητος χρόνων σου
τὸν δωρεοδότην
ἐκ ψυχῆς μυχιῶν ἠγάπησας
Χριστόν, Ῥ ἔστρεψας ἔφεσιν καρδίας σου,
παμμακάριστε
ἱερομύστα, Τιμόθεε.

Ράβδῳ τῶν νουθειῶν σου
ὁ ἐρείδων τὴν ποιμνὴν σου
καὶ τοὺς ἀσκουμένους
ἐν Πεντέλῃ, μάκαρ Τιμόθεε,
ἐπιστηρίζων μὴ παύσῃ τοὺς γεραίροντας
σὰ παλαίσματα
ἐν τῇ Βραυρῶνι πρὸς θέωσιν.

Αγρυπνῶν, ἀπαύστως νήφων,
ἀσιτῶν, προσευχόμενος
καὶ δακρύων χέων
ὄμβρους ἐν σῶ ἄντρῳ, Τιμόθεε,
ἀγγέλων ὄφθῆς ὁμόζηλος καὶ εἴλκυσας
χάριν ἄφθονον
τοῦ θείου Πνεύματος, ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Βασιλείας οὐρανού
τοὺς οἰκέτας σου ποιήσον,
ἄχραντε, μετόχους,
Θεοτόκε, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε
ὡς προστασίαν ἐτοιμὴν, καταφύγιον
καὶ ἀντίληπιν
τοῦ μεροπείου συστήματος.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥανίσιν ἰδρώτων σου
Βραυρῶνος κατεπίανας
χθόνα, ἱεράρχα θεοφόρε,
σοφίας φρέαρ
καὶ ποταμὲ ἀρετῆς,
Τιμόθεε· ὅθεν εὐλαβῶς
μνήμην τὴν ἁγίαν σου
ἐκτελοῦμεν γηθόμενοι.

Ὠς ἔσοπτρον χάριτος
τῆς πανσθενοῦς, Τιμόθεε,
ἔσωσας Ὀθωμανίδος τέκνον
τῇ προσευχῇ σου
ἐκ τῶν χειρῶν πειρατῶν
καὶ ἔπιθες, ὅσιε, αὐτὴν
τὸν ποιοῦντα θαύματα
ἀνυμνεῖν μόνον Κύριον.

Ναὸν εὐπρεπέστατον
σαυτὸν ποιήσας χάριτος,
ὅσιε Τιμόθεε, κοσμήτωρ
τῆς Ἐκκλησίας
ὠφθης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ·
διό σου αἰτούμεθα· ναοὺς

ποιήσον χρηστότητος
τοὺς τρανώς ἀνυμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ὁ δὸν μοι ὑπόδειξον
τῆς σωτηρίας, Δέσποινα,
Κεχαριτωμένη Θεοτόκε,
τοῦ Τιμοθέου
τοῦ φιλαρέτου λιταῖς,
ὁδὸν τοῦ ἀνύσαντος στενὴν
καὶ εἰς πλάτος πάμφωτον
οὐρανῶν καταντήσαντος.

Ῥδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἐππλαίου ὠφθης περιδοξος
οἰκήτωρ τῆς Βραυρῶνος, Τιμόθεε,
κατοικητήριον
περικλεῆς θείου Πνεύματος
καὶ στῦλε ἀπαθείας,
εὐχῆς καὶ νήψεως.

Ὁ δὸν ἀρίστην ὑπέδειξας
ἡμῖν τῆς συγχωρήσεως, ὅσιε,
καὶ ταπεινώσεως,
σημειοφόρε Τιμόθεε,
μακροθυμίας κέρας
καὶ ἀγαπήσεως.

Ἰθύντωρ ποιίμνης ἐλλόγου σου,
Τιμόθεε, ὀφθεις ἀπλανέστατος
πᾶσιν ὑπέδειξας
τὴν ἀτραπὸν τῆς θεώσεως
καὶ τῆς ἐπιεκειίας
καὶ συγχωρήσεως.

Θεοτοκίον.

Κ ακίας ῥῦσαι, στενώσεως
καὶ πάσης δυσθυμίας τοὺς δούλους σου,
Θεογεννήτρια,
ἀνεξικάκου τὰ σκάμματα,
ὀσίου Τιμοθέου
τοὺς ἀναμέλποντας.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τ ὄν εὐσυμπάθητον, μακρόθυμον, φιλεύσπλαγχνον,
ἐπεικῆ καὶ ἀνεξικάκον τιμήσωμεν
ιεράρχην, τὸν ἀσκήσαντα ἐν Βραυρῶνι,
ὡς δοχεῖον θείας χάριτος πολύτιμον
καὶ ταμεῖον ὀσιότητος ἀδάπανον
πόθῳ κρίζοντες·

Χαίροις, μάκαρ Τιμόθεε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄ μεμπτε ἱεράρχα,
ἐν Βραυρῶνι ὀσίως
ἐνήσκησας, Τιμόθεε μάκαρ·
τῆς Πεντέλης δομῆτορ Μονῆς,
τοῖς πικράνασί σε ὡς Χριστὸς ἄφεςιν
ἐδώρησας καὶ ἔπιθες
χορείαν εὐσεβῶν βοᾶν σοι·

Χαῖρε, ἀστήρ παμφαῆς Εὐρίπου·
χαῖρε, λαμπτήρ συμπαθείας Κτίστου.

Χαῖρε, ἀπαθείας κανὼν ἀκριβέστατος·
χαῖρε, συμπαθείας Κυρίου ἐπόμενος.

Χαῖρε, ὅτι παῖδα ἔσωσας ἀλλοθρήσκου σαῖς εὐχαῖς·
χαῖρε, ὅτι κόσμον ἴθυνας πρὸς Θεὸν σαῖς διδαχαῖς.

Χαῖρε, ὅτι χαρίτων ποταμὸς ἀνεδείχθης·
χαῖρε, ὅτι θαυμάτων ξένων κρήνη ἐπώφθης.

Χαῖρε, πιστῶν προστάτης καὶ πρόμαχος·
χαῖρε, ἡμῶν ἀκέστωρ καὶ ἔφορος.

Χαῖρε, σεπτὸς Μεσογαίας κοσμήτωρ·
χαῖρε, θερμὸς εὐσεβῶν παρακλήτωρ·

Χαίροις, μάκαρ Τιμόθεε.

**Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας,
ἥτοι τῆς ΙΣΤ΄ Ἀυγούστου, ἐν ᾧ λέγομεν.**

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
Τιμοθέου Ἀρχιεπισκόπου Εὐρίπου, τοῦ καὶ ἐν τῇ Βραυρῶνι τῆς
Μεσογαίας ἀσκήσαντος.

Στίχοι.

Μακροθυμία ἔλαμψας καὶ θαύμασιν
ἐν Βραυρῶνι, Τιμόθεε, Χριστοῦ φίλε.

Συναξάριον.

Ο ὁσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Τιμόθεος ἐγεννήθη περὶ τὸ
ἔτος 1510 ἐν Καλάμῳ Ἀττικῆς. Χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος
Ὠρεῶν καὶ κατασταθεὶς εἶτα Μητροπολίτης Εὐρίπου διέλαμψε
ταῖς ποιμαντικαῖς αὐτοῦ ἀρεταῖς καὶ τρόποις. Παρρησία
ἐλέγξας τοὺς ἀπίστους Ἄγαρ ἐκγόνους διὰ τὴν μετατροπὴν ναῶν
χριστιανικῶν εἰς τεμένη τῶν μισοχρίστων καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς
θηριώδους αὐτῶν μανίας κατέφυγεν εἰς Ἀττικὴν ἔνθα μετ' ὀλίγον
ἐδόμησε Μονὴν πάνσεπτον ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἀμώμων ἐπ' ὄνοματι
τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ἠσυχίαν φιλῶν κατώκησεν ἐν τῷ
γειτονικῷ Γαργητῶ σχολάζων ἐν προσευχαῖς καὶ νηστείαις. Εἶτα
χάριν περισσοτέρας ἡσυχίας ἀπεσύρθη ἐν τῇ ἀπομάκρῳ σκίτη
τοῦ τροπαιοφόρου Γεωργίου ἐν Βραυρῶνι, ἔνθα εὐρὼν σμικρὸν
ὑπόγειον σπήλαιον ᾤκησεν ἐν αὐτῷ. Εἰς τοσοῦσον ὕψος ἀρετῆς

ἀνῆλθεν ὁ μακάριος, ὥστε καὶ χάριν θαυματουργίας ἔλαβεν ἔτι ζῶν. Οὕτω διέσωσε δι' εὐχῆς αὐτοῦ τὸν παῖδα γαιοκτήμονος Ὀθωμανίδος ἐκ τῶν χειρῶν πειρατῶν ἀδίκων. Φθονηθεὶς ὁμως ὑπὸ τινῶν χωρικῶν κατακαυσάντων τὴν σμικρὰν αὐτοῦ ἀλιευτικὴν λέμβον οὐκ ἐπτοήθη, ἀλλὰ συγχωρήσας αὐτοῖς τὴν ἀδικίαν καὶ μακροθυμήσας ἐπ' αὐτοὺς τὸ ἀσκητικὸν αὐτοῦ τριβῶνιον λέμβον ἐποίησε καὶ ἐπιβιβασθεὶς αὐτῆς ἐλιμενίσθη εἰς τὴν νῆσον τῆς Κέας. Ἐνταῦθα θεοφιλῶς καὶ θεαρέστως τὸν ἀγῶνα τελέσας μετέστη πρὸς οὐρανίους σκηνώσεις, ἵνα ἀπολάβῃ παρὰ τοῦ δωρεοδότη Κυρίου τὸν στέφανον τῆς ἀλήκειου μακαριότητος, ἐν ἔτει 1590. Ἡ μνήμη αὐτοῦ πρεπόντως τιμᾶται καὶ παρὰ τῆς ἀρτισυστάτου Μητροπόλεως Μεσογαίας ψαλμοῖς καὶ ἴσμασι καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

† ερώτατε,
ἐν οὐρανοῖς, Τιμόθεε,
ἔχων πολίτευμα
ἐν τῇ Βραυρῶνι σοφῶς
ὡς ἄγγελος ἠσκησας
καὶ καθηγίαςας
τῶν δακρύων σου
τοῖς ἀειρῶντοις χεύμασι
τὸ σὸν σπήλαιον ἀγῶνων.

† οὐ τῇ χάριτι
Ὀθωμανὶς προσπίπτουσα,
σεπτὲ Τιμόθεε,
εὔρε τῆς λύπης αὐτῆς
τὴν λύτρωσιν, ὅσιε·
σὺ γὰρ ὡς εὐσπλαγχνος
παῖδα ἔσωσας

αὐτῆς σαῖς παρακλήσεις
πειρατῶν ἐκ τῆς κακίας.

Τὴν τοῦ βίου σου
μὴ φέροντες λαμπρότητα
κακοὶ κατέκαυσαν
λέμβον ἀλιευτικὴν
σμικρὰν σου, Τιμόθεε,
πανοσιώτατε,
τὴν κακότητα
αὐτῶν καταδεικνύοντες
σῆ καρδία μεγαθύμω.

Θεοτοκίον.

Θρμος ἄκλυστος
ὑπάρχεις, Μητροπάρθενε,
Θεογεννήτρια,
χειμαζομένοις δεινῶς
τοῖς πάθεσιν, ἄχραντε,
καὶ ἀκλυδώνιστος
καὶ γαλίνιος
λιμὴν τοῖς θαλαττεύουσιν
ἐν τῷ βίῳ καθ' ἐκάστην.

Ῥδὴ η' . Παῖδας εὐαγεῖς.

Υμνοῖς σου, Τιμόθεε, εὐτάκτοις
σὴν μνήμην τὴν σεβασμίαν μεγαλύνοντες
πόνους σου ἀσκήσεως
ἐν Βραυρῶνι μέλπομεν,
οὓς ἔτλης δι' ἀπόκτησιν,
θεομακάριστε,
ἀπάσης ἀρετῆς καὶ σοφίας,
ἱεράρχα θεῖε,
σημειοφόρε πάτερ.

Α ἴγλη ἐλλαμπόμενος Τριάδος
τῆς θείας, σεβασμιώτατε Τιμόθεε,
τοὺς ὕμνουντας πόνους σου
τοὺς σεπτοὺς εὐδόκησον
σὺν σοὶ ἐν πόλου δώμασι
παμφώτοις, ὅσιε,
ἀύλαις ἀστραπαῖς ἐλλαμφθῆναι
καὶ δοξολογῆσαι
Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

† δε συμπαθῶς τοῖς πατρικοῖς σου
βλεφάροις ἐπὶ τοὺς ὕμνοις σε, Τιμόθεε,
μελιρρύτοις στέφοντας
καὶ ἀεὶ προστρέχοντας
ὡς τὰ νοσσία, ὅσιε,
ὑπὸ τὴν σκέπην σου
καὶ σοῦ τῆς εὐλογίας χορήγει
ἐφ' ἡμᾶς χαρίτων
τὰς δόσεις καθ' ἐκάστην.

Θεοτοκίον.

Ν εὔσον παρακλήσεσι σῶν δούλων
διώκουσα τάχος πάθη τὰ χαμαίζηλα,
Παναγία Δέσποινα,
καὶ πρὸς ἐπιγνώσεως
ὁδοὺς ἡμᾶς κατεύθυνε
σὲ μεγαλύνοντας
βροτῶν ὡς ἀπλανῆ παραστάτιν
ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν
ἀνάγκαις, Θεοτόκε.

Ῥδὴ θ´. Ἄπας γηγενής.

Ὁσσε Χριστοῦ,
Καλάμου ἐκβλάστημα
καὶ ἴον εὐοσμον
τῆς Πεντέλης, ἄπλωσον
τῆς σῆς προνοίας ὑπόθεν πτέρυγας
καὶ πάντα περισκέπασον
πιστοῦς, Τιμόθεε,
Μεσογαίας
νῦν τοὺς ἐορτάζοντας
εὐλαβῶς τὴν πανίερρον μνήμην σου.

Ὁς ὡς παμφαῖ
ἀστέρα χρυσότητος
νῦν μακαρίζομεν,
φωταυγὲς Τιμόθεε,
ἐν κατανύξει ἀναβοῶντές σοι·
κακότητος τὴν ζόφωσιν
ἡμῶν διάλυσον
πρεσβειῶν σου
τῷ φωτί, θεόσδοτε
ἱεράρχα, χρυστὲ καὶ μακρόθυμε.

Χαῖρε, θαυμαστὲ
Εὐρίπου Ἐπίσκοπε,
σεμνὲ Τιμόθεε,
Μεσογαίας καύχημα,
καὶ ὁδοδείκτα τῆς Μητροπόλεως
αὐτῆς, πρὸς βίον κρείττονα
πιστῶς κραυγάζοντες
τὰς εὐχὰς σου
πάντες ἐξαιτούμεθα,
ἵνα βίον ἡσύχιον ἄγωμεν.

Θεοτοκίον.

Μέμνησο ἡμῶν
τῶν μακαριζόντων σε,
Θεογεννήτρια,
καὶ ὑμνούντων σκάμματα
τοῦ Τιμοθέου τοῦ οὐρανόφρονος,
τοῦ σοὶ Μοῆν δομήσαντος
σεπτὴν καὶ πάγκαλον
ἐν τῷ ὄρει
τῆς Πεντέλης, Δέσποινα,
εὐσεβῶν στηριγμὲ καὶ διάσωσμα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν θεαυγῆ Τιμόθεον,
τὸν προῶν, ἀνεξίκακον,
ἐπιεικῆ, θεοφόρον,
κεχωρισμένον ἐνύλων,
μακρόθυμον καὶ εὐσπλαγχνον,
ὡς θείου Ἀρχιποίμενος
Χριστοῦ λαμπρὸν ὁμόζηλον
καὶ ἀσκητὴν τῆς Βραυρῶνος
σεμνὸν τιμήσωμεν πόθῳ.

Θεοτοκίον.

Τὴν θείαν σου μετάστασιν
ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια
πανηγυρίζοντες πόθῳ,
Θεογεννήτορ Παρθένε,
θερμῶς παρακαλοῦμέν σε·
τὴν ἀμαρτίας ζόφωσιν
ἡμῶν ταχὺ διάλυσον
φωτὶ ἀδύτῳ Υἱοῦ σου,
τοῦ Φωτοδότου Κυρίου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Ὁρεῶν καὶ Εὐρίπου
τὸν ἀρχιποίμενα
καὶ τῆς Μονῆς Πεντέλης
τὸν δομήτορα ὕμνοις,
Τιμόθεον τὸν θεῖον, χρεωστικῶς
οἱ πιστοὶ μακαρίζωμεν
ὡς ἱεράρχην πανόσιον καὶ χρυσοῦν
θείας χάριτος κυάθιον.

Τῆς ἡσυχίας φωστῆρα
καὶ θεῖον ἔνοικον
τοῦ Γαργηπτοῦ σπηλαίου
καὶ Βραυρῶνος ἐκθύμως
Τιμόθεον, ὀσίων τὴν καλλονὴν
καθηκόντως ὑμνήσωμεν
καὶ τὰς αὐτοῦ ἐκζητήσωμεν προσευχὰς
πρὸς τελείωσιν καὶ θέωσιν.

Τὸν διασώσαντα παῖδα
τῆς γαιοκτήμενος
Ὀθωμανίδος, δεῦτε,
πειρατῶν ἐξ ὀνύχων,
Τιμόθεον τὸν πάνυ, ὡς προσευχῆς
ἐργαστήριον μέλψωμεν
καὶ ξενοτρόπων θαυμάτων ὑπογραμμὸν
καὶ σφραγίδα ὕμνοις πρέπουσι.

Τῆς Μεσογαίας οἱ δῆμοι
πανηγυρίζωμεν
τὴν μνήμην Τιμοθέου,
ἀσκητοῦ ἱεράρχου,
πατρὸς ὡς πολιούχου καὶ ἀρωγοῦ
ἱερᾶς ὁμηγύρεως
τῶν χριστωνύμων, οἰκούντων σεμνοπρεπῶς
ἐν αὐτῇ, εὐήχοις ἄσμασι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Αεῦτε, φιλέορτοι πάντες, τὴν μνήμην πανηγυρίζωμεν
τοῦ σημειοφόρου ἱεράρχου Τιμοθέου,
τοῦ ἀσκήσει καθαγιασάντος Βραυρῶνος τὴν χθόνα·
οὗτος γὰρ οὐρανόθεν εὐλογεῖ ἀοράτως τοὺς αὐτὸν τιμῶντας,
χαρᾶς πληροῖ τὰς καρδίας
τῶν αὐτοῦ μεγαλυνόντων τοὺς συντόνους πόνους
καὶ τὰ παλαίσματα
καὶ πᾶσι παρέχει αὐτοῦ ἱκεσίαις τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει,
Θεοτόκε, μήτηρ τῆς ζωῆς,
νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους
αἰθερίους διήρπαζον
καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους
ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι,
οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς
τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριὴλ μελωδοῦντες ἀνεβόων·
Χαῖρε, Κεχαριτωμένη,
Παρθένε, Μήτηρ ἀνύμφευτε,
ὁ Κύριος μετὰ σοῦ,
μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν
ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἱεράρχου
ἡ γ' καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος α'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν
καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα, πάντα τὰ ἔθνη.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα

(Ἑβρ. ζ' 26 - η' 2)

(Ζήτην τῆ ΙΓ' Νοεμβρίου)

Ἄδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὡσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, «ἦν ἔπηξεν ὁ Κύριος», καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Ἀλληλούια. Ἦχος β΄.

Προσέχετε, λαός μου, τῷ νόμῳ μου.

Στίχος. Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τό στόμα μου.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

(Ἰωάν. ι΄ 9-16)

(Ζήτει τῇ ΙΓ΄ Νοεμβρίου)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησιν τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ καὶ γινώσκω τὸν Πατέρα, καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεῖνα με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Ἀλληλούια.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, τοῦ Εὐρίπου σεπτὸς ποιμὴν,
ὁ ἐν τῇ Βραυρῶνι
ἐνασκήσας θεοπρεπῶς
καὶ θαυματουργήσας
ὡς Παρακλήτου σκεῦος
καὶ ἀρετῶν δοχεῖον,
μάκαρ Τιμόθεε.

Τετράστιχον.

Τιμόθεον ὕμνησε τὸν ἐν Βραυρῶνι
Νικολάου χάριν λαμπρῶς Χαραλάμπης
ὑπείκων ὀτρύνσει σεμνῆς ξυνωρίδος
νέων, Σπυρίδωνος καὶ Ἀθανασίου.

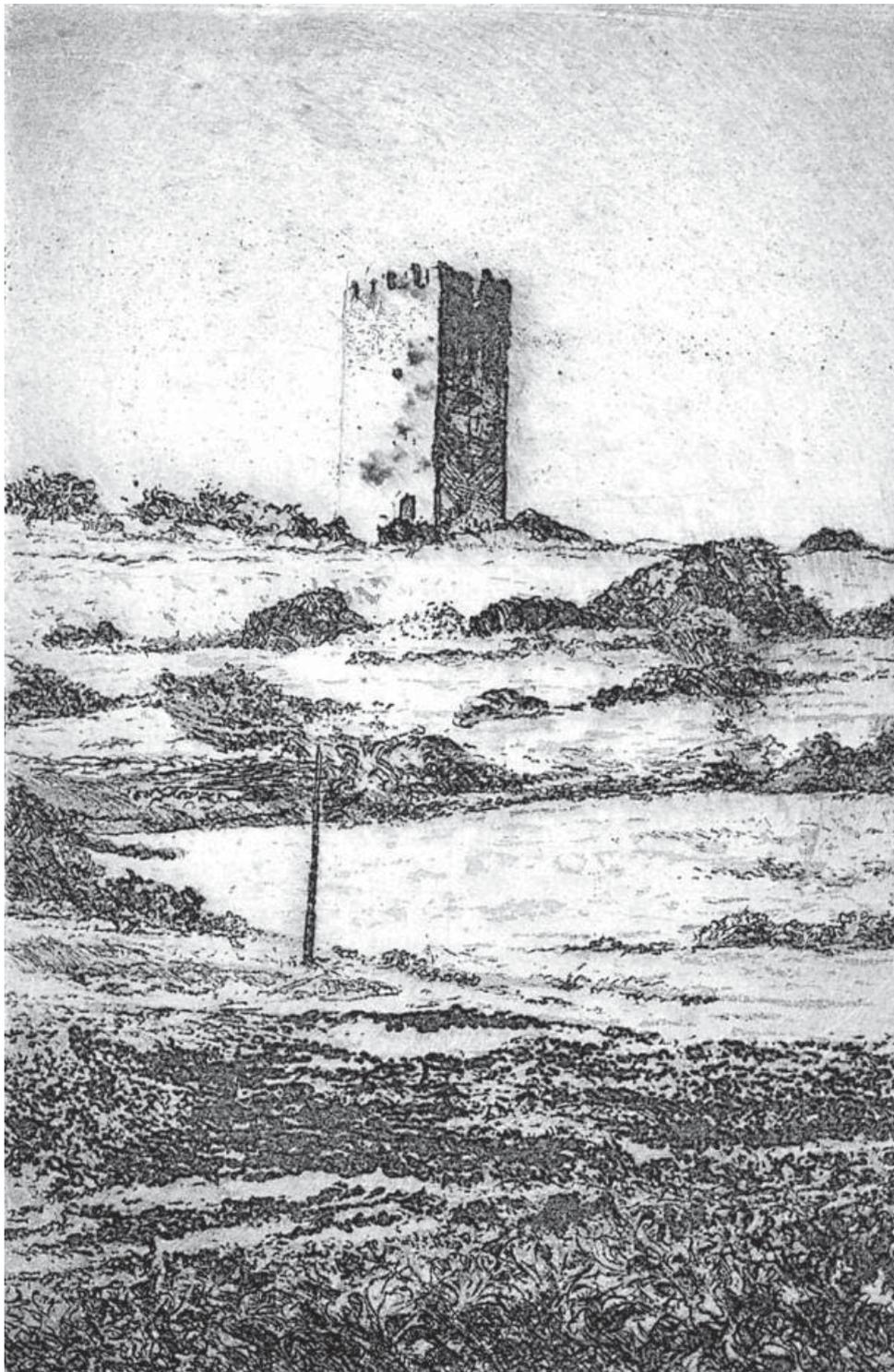
ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ
Τῷ ΜΟΝῶ ΑΛΗΘΙΝῶ ΘΕῶ ΗΜῶΝ

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΤΙΜΟΘΕΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΕΥΡΩΠΟΥ
ΤΟΝ ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΥΡΩΝΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΑΣΚΗΣΑΝΤΑ

Ὁ Μεσαιωνικὸς πύργος τῆς Βραυρώνος.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΤΙΜΟΘΕΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΕΥΡΥΠΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΥΡΩΝΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΑ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος, ὡς συνήθως, καὶ τὸ ἐξῆς·

Ἦχος πλ. δ´. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καλάμου γόνον, ἱεράρχην Εὐρίπου,
Πεντέλης μάνδρας τὸν δομήτορα, ὕμνοις,
Βραυρῶνος τὸν οἰκήτορα καὶ ἁγιασμὸν
Κέας, εὐφημήσωμεν ὡς ἀνεξικακίας
καὶ ἀγάπης σκίνωμα καθηκόντως βοῶντες·
ἡμᾶς ἀγάπης δεῖξον ἀκραιφνοῦς
φανούς σε πόθῳ τιμῶντας, Τιμόθεε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ὑ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι.
Εἰ μὴ γὰρ σὺ προϊίστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρῶρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων;
Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·
«Τιμῆς οὐρανοῦ, Τιμόθεε, ἀξιώσόν με. Χ. Μ. Μ.»

Ῥδὴ α΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τιμόθεε, ἄγαλμα προσευχῆς,
φανὲ ἡσυχίας,
συμπαθείας ὑπογραμμὲ
καὶ κλεῖσμα ἀνεξικακίας,
πιστοὺς ὑπόθεν ἀπαύστως ἐπόπτει.

Ψυχὸς, Τιμόθεε, θεϊκῆς
ικέτας σου πληῖσον
τῇ δυνάμει σῶν πρεσβειῶν
πρὸς Κύριον, βέλεμνα συντρίψαι
τὰ ἰοβόλα ἐχθροῦ τοῦ ἀλάστορος.

Μὴ παύσῃ, Τιμόθεε, δυσωπῶν
Χριστὸν ἐπομβρίσαι
τοῖς ἰκέταις σου ὑετὸν
ἀγάπης, συνέσεως, εἰρήνης,
μακροθυμίας, χαρᾶς καὶ χρηστότητος.

Θεοτοκίον.

Ἡμόνη τοῦ κόσμου καταφυγὴ
ἐν βίου ταῖς ζάλαις,
ὑπερύμνητε Μαριάμ,
διάνοιξον κόλπους μπτρικούς σου
ἐμπεριστάτων χοροὺς ὑποδέξασθαι.

Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εμνολόγημα θεῖον
τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως,
Ὁρεῶν ποιμὴν καὶ Εὐρίπου
θρόνου διάκοσμε,

ὁ εἰς Κυρίου τεθεῖς
τύπον καὶ τόπον, εὐλόγει
πρόσφυγας σῆς χάριτος
πάντας, Τιμόθεε.

Ὁ βλαστὸς τοῦ Καλάμου
ὁ ἱερός, εὖοσμα
ρόδα ἐξανθήσας ἀγνείας,
μάκαρ Τιμόθεε,
διαγωγῆς ἀκραιφνοῦς
καὶ ἀπαθείας, ὀδμαῖς σου
πρεσβειῶν διάλυσον
πάθη δυσώδη μου.

Υμνηπύλων σου δέξαι
τὰ ἱερὰ ἴσματα
τῶν μεγαλυνόντων σε πόθῳ,
μάκαρ Τιμόθεε,
ἠσυχαστὴν ὡς σεπτὸν
καὶ ἀνεξίκακον πᾶσιν
ἄφεςιν δωρήσαντα
σὲ ἀδίκησαντι.

Θεοτοκίον.

Ῥυπτικάῖς σου πρεσβεΐαις,
Μῆτερ Θεοῦ, κάθαρον
ῥύπον τῶν πολλῶν μου πταισμάτων,
ἄχραντε Δέσποινα,
καὶ πλῦνον ἀνομιῶν
φιλαμαρτήμονος βίου
βόρβορον τὸ πέλαγος
ῥεΐθροις σῆς χάριτος.

Ἄνάδειξον,
σεπτὲ Τιμόθεε, σκεύη μακροθυμίας,

συμπαθείας καὶ ἀκραιφνοῦς ἀγάπης σου προσφυγας,
τιμῶντάς σε πόθῳ, Ἱεροφάντορ.

Επίβλεπον
ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

*Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.
Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.*

Βραυρῶνος σεπτὲ οἰκῆτορ θείας Σκίτewσ
καὶ ἡσυχαστῶν, Τιμόθεε, ὠραῖσμα,
ὁ προκρίνας ἄριστα
τὴν φυγὴν, ἀσκητά, τὴν ἐκούσιον
παραμονῆς ἐν τόπῳ φθονερῶν
κατοίκων, συγχώρησον κακίαν μοι.

Ῥδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Απαθείας, Τιμόθεε,
μέλαθρον, τὰ πάθη μου τὰ χαμαίζηλα
καταπραῦνον πρεσβείαις σου
πρὸς τὸν ἀναμάρτητον Θεάνθρωπον.

Νῦν Βραυρῶν μεγαλύνει σε,
σπηλαιῶτα πάτερ, σοφὲ Τιμόθεε,
ἐκβοῶσα· Χαῖρε, χάριτος
Παρακλήτου Πνεύματος θησαύρισμα.

Κεράρχα Τιμόθεε,
λέμβον κατακαύσαντας ἀλείας σου
συγχωρήσας ἐκ καρδίας σου,
δίδαξον φυγὴν με τὴν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Οὐ παυόμεθα, Δέσποινα,
ἀνυμνεῖν σου ἄφατον ἀγαθότητα
καὶ συμπάθειαν, Θεόνημφε,
πρὸς τοὺς τρυχομένους καὶ τοὺς στένοντας.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Υμνοῖς σε φαιδροῖς
μεγαλύνοντες, Τιμόθεε,
ὡς σπηλαίου ὑπογείου οἰκιστὴν,
ἐκδεχόμεθα πρεσβείας τὰς ἀόκνους σου.

Τόμει ἀρετῆς
πολυτίμητε, Τιμόθεε,
γράφων πάντας ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς
σαῖς πρεσβείαις πρὸς Χριστὸν τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ῥῆσαι ψυχῶν
καὶ σωμάτων τὴν ἀσθένειαν
τῶν τιμώντων σε, Τιμόθεε, λαμπρῶς
σπηλαιώτην ἀσκητὴν ὡς χαριτόβρυτον.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
Τιμοθέου ταῖς ἐντεύξεσιν
ἐκ θανάτου αἰωνίου τῆς φθορᾶς
ἀπολύτρωσαι ἡμᾶς σε μεγαλύνοντας.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Οὐράνωσον ἱκετῶν σου φρόνημα,
ἀσκητῶν οὐρανοδρόμον πορείαν
ὁ καὶ ἐν Σκήτη Βραυρῶνος ἀνύσας,
ἡσυχαστὰ ἱεράρχα Τιμόθεε,

καὶ καθαγίασον ἡμῶν
τὴν ζωὴν σῶν δεήσεωννάμασι.

Θαυμάζοντες ἀνεξικακίαν σου
καὶ πολλὴν μακροθυμίαν, θεόφρον,
θαυματοργὲ τῆς Βραυρῶνος οἰκῆτορ,
πρὸς τοὺς πικράναντας σὴν ὀσιότητα
βοῶμεν· πταιίσματα ἡμῖν
πρὸς Χριστὸν σαῖς πρεσβείαις συγχώρησον.

Εὐίλατον Ἰησοῦν, Τιμόθεε,
καθιλέωσαι ἡμῖν σε τιμῶσιν
ὡς ἀσκητὴν θαυμαστόν, ἡσυχίαν
τὸν ἀγαπῶντα καὶ πόνοις συντόνοις σου
ἐν ἐρημίαις τὸν σὸν νοῦν
οὐρανῶν πρὸς ἐπάλξεις πτερώσαντα.

Θεοτοκίον.

Επάκουσον νῦν τῶν δεομένων σου
καὶ εἰρήνευσον ζωὴν, Θεοτόκε,
πολεμουμένων δεινῶς οὐρανόθεν
γαλήνην σοῦ τοῦ Υἱοῦ καταπέμπουσα,
τοῦ εἰρηνάρχου Ἰησοῦ,
Τιμοθέου ὀσίου ἐντεύξεσιν.

Ανάδειξον
ἡμᾶς, Τιμόθεε, σκεύη μακροθυμίας,
συμπαθείας καὶ ἀκραιφνοῦς ἀγάπης, Τιμόθεε,
τιμῶντάς σε πόθῳ, ἱεροφάντορ.

Αχραντε,
ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῶρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τὸν εὐλογοῦντα αὐτὸν τοὺς διώκοντας
καὶ μηδενὶ ἀποδοῦντα κακότητα,
ἡσυχαστὴν τῆς Βραυρῶνος, Τιμόθεον,
ὡς πρὸς Θεὸν ἡμῶν πρέσβυν τιμήσωμεν,
τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον Κύριον.

Προκείμενον. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν
καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη,
ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

(Κεφ. ι´ 9 -16).

(Ζήτει τῇ ΙΓ´ Νοεμβρίου).

Ἔἰπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ,
σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν
εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ
ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ
εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν,
οὔ ὢν ποιμὴν, οὔ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον
ἐρχόμενον καὶ ἀφίησιν τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος
ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύ-
γει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων.
Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι
ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ Πατὴρ καὶ γὰρ γινώσκω τὸν
Πατέρα, καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ
ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεινα
με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται
μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειπον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειπον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον. Ἦχος πλ β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλήθος
τῶν οἰκτιρῶν Σου ἐξάλειπον τὸ ἀνόμημά μου.

Κέρας ταπεινώσεως,
μακροθυμίας πυξίον,
πάτερ ἀνεξίκακε,
θεαυγὲς Τιμόθεε,
στῦλε πίστεως,
ὁ φυγῶν τάχιστα
ἄντρου ἐκ Βραυρῶνος,
Μαρτινιανοῦ ἐπόμενε
τρόποις, προκρίναντος
τὴν φυγὴν σκανδάλου καὶ πτώσεως,
ἐνίσχυσον, Τιμόθεε,
σὲ τοὺς εὐλαβῶς μακαρίζοντας
ἔνεδρα ἐχθίστου
πατῆσαι καὶ φυγεῖν αὐτοῦ ταχὺ
μανίαν ἄγαν ψυχόλεθρον,
βλάβην καὶ κακότητα.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

ᾠδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀρχιθῦτα Εὐρίπου,
παρρησία ἐλέγξας
ἐχθροὺς τῆς πίστεως

ἐκίνησας τὴν μῆνιν
αὐτῶν καὶ ἠναγκάσθης
καταλίπειν τὴν ποίμνην σου,
ὑπὲρ αὐτῆς ὁ Χριστῶ,
Τιμόθεε, πρεσβεύων.

ένων ὄφθης θαυμάτων
ποταμός, ἱεράρχα
Χριστοῦ, πολὺρόρυτος,
Τιμόθεε, Βραυρῶνος
οἰκῆτορ θεοφόρε,
καὶ πιστῶν ὁμηγύρεως
τῆς Μεσογαίας φρουρὲ
καὶ φύλαξ καὶ ἀκέστορ.

Κανοὺς σοὺς ἰκέτας
θριαμβεῦσαι τὸν πλάνον
ἐχθρὸν ἀνάδειξον,
Τιμόθεε, ἀγάπη
ὁ καὶ μακροθυμία
θριαμβεύσας τὸν ἄρχοντα
κακίας τὸν μιαρὸν,
ἀεὶ πτερνίζοντά σε.

Θεοτοκίον.

Ὡς εὐσπλάγχνου Κυρίου
σὲ τιμῶντες μπτέρα,
ἀγνή, φιλόστοργον
καθικετεύομέν σε·
κατάπεμπον ἀφθόνως
τοῖς ὕμνοῦσί σε δύναμιν
ἄμφω ἐνθέρμοις λιταῖς
ὀσίου Τιμοθέου.

Ῥδὴ η´. Τὸν Βασιλέα.

Εὲ δυσωποῦμεν·
σκέπε καὶ φρούρει Βραυρῶνά
σε τιμῶσαν, Τιμόθεε πάτερ,
ὡς αὐτῆς προστάτην
καὶ ἐκ κινδύνων ῥύστην.

Θωμανίδος
παῖδα, Τιμόθεε, σώσας
πειρατῶν ἐκ χειρῶν τῶν ἀδίκων,
ῥῦσαι τῶν παγίδων
ἡμᾶς τοῦ μισοκάλου.

Νεκρώσας πάθη
σαρκός, Τιμόθεε, πόνοις
νυχθημέροις ζωῆς κληρονόμος
ὤφθης τῆς ἀγήρω,
ἡμῶν θερμὲ μεσίτα.

Θεοτοκίον.

Μονῆς Πεντέλης,
Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε,
σὺν τῷ κτίτορι ταύτης τῷ θείῳ
τοῖς προσφεύγουσί σοι
βοήθει εἰς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Εὐλόγει σοὺς ἰκέτας
καὶ σωτηριώδεις
αἰτήσεις πλήρου ἡμῶν, εὐσυμπάθητε,
ἡσυχαστὰ τῆς Βραυρῶνος, σεπτὲ Τιμόθεε.

Χαρᾶς καὶ εὐθυμίας
πληῆσον τὰς καρδίας
τῶν δυσθυμούντων προσφύγων σῆς χάριτος,
ἀγάπης θείας, Τιμόθεε μάκαρ, σκῆνωμα.

Μὴ παύσῃ οὐρανόθεν
πάντας ἐποπτεύων
τοὺς εὐλαβῶς ἀνυμνοῦντας, Τιμόθεε,
τὴν παρόρησίαν, ἣν ἔχεις πρὸς τὸν Θεάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τοῦ ἱεράρχου,
θείου Τιμοθέου,
ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει τὸν Τόκον σου
καὶ πανευίλατον Κτίστην, Θεογεννήτρια.

Ἄξιόν ἐστι ἐστὶ ὡς ἀληθῶς
μακαρίζειν σὲ τὴν Θεοτόκον,
τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον
καὶ Μητέρα του Θεοῦ ἡμῶν.
Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν
ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ,
τὴν ἀδιαφθόρως
Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν
τὴν ὄντως Θεοτόκον
σὲ μεγαλύνομεν.

Τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις, τοῦ Εὐρίπου σεπτὸς ποιμήν,
ὁ ἐν τῇ Βραυρῶνι
ἐνασκήσας θεοπρεπῶς
καὶ θαυματουργήσας
ὡς Παρακλήτου σκεῦος
καὶ ἀρετῶν δοχεῖον,
μάκαρ Τιμόθεε.

Χαίροις, ἱεράρχα ἡσυχαστά,
ἀνεξικακίας
ὁ διάκοσμος ἀληθῶς,

χαίροις, τῆς Βραυρῶνος
τῆς Σκήτεως οἰκῆτορ,
Τιμόθεε, χαρίτων
Πνεύματος ἔμπλεως.

Ἦ χων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν
ὡς ἱεροφάντωρ
καὶ φωσφόρος ἡσυχαστής,
ὁ ἐν τῷ σπηλαίῳ
Βραυρῶνος ἐνασκήσας,
Αὐτὸν ἡμῖν δυσώπει
πέμψαι ὑγίειαν.

Ἄ ἔμβον σὸν τριβώνιον εὐτελὲς
θαυμαστῶς ποιήσας
καὶ τῇ χάριτι ἐπιβὰς
τούτου τοῦ Κυρίου
διέβης τῆς θαλάσσης,
Τιμόθεε, τὸ μῆκος
ὥσπερ ἀσώματος.

Χ αίροις, κοσμιότης ἱεραρχῶν,
χαίροις, ὁ δομήτωρ
ἐν Πεντέλῃ σεπτῆς Μονῆς,
χαίροις, θεοφόρων,
Τιμόθεε, πατέρων
διάκοσμος καὶ στῦλος
πίστεως ἄσειστος.

Ἐ υγχωρητικότητα κορυφή,
ἀνεξικακίας
καὶ ἀγάπης ὑπογραμμέ,
ὡς σποδὸν καὶ κόνιν
ἀπέλασον κακίαν
ἡμᾶς τὴν τυραννοῦσαν,
μάκαρ Τιμόθεε.

Π ἄσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι πάντες,
μετὰ τῆς Θεοτόκου
ποιήσατε πρεσβείαν
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Α σκητὴν ἱεράρχην Εὐρίπου, σώσαντα
εὐχαῖς αὐτοῦ διαθέρμοις
ἐξ ἀρπαγῆς πειρατῶν
γαιοκτῆμονος Βραυρῶνος παῖδα, μέλπωμεν
ὡς Μεσογαίας ἀσκητὴν
θεοείκελον λαμπρῶς,
Τιμόθεον, ἐκβοῶντες·
ἐξ ἔρκους πλάνου ὀδόντων
τοὺς ὑμνηπόλους σου ἐξάρπασον.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἧν ψάλλομεν τὸ ἐξῆς·
Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ Εὐλου.

Π ἄντων σε τιμώντων εὐλαβῶς,
φίλε τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου,
μακροθυμίας εἰκῶν,
ἔσοπτρον χρηστότητος,
ἀγάπης σκίνωμα,
ταπεινώσεως ἔσοπτρον,
ἀνεξικακίας
πρόβoλε, Τιμόθεε,
ἡμᾶς ἀπάλλαξον
βλάβης ψυχικῆς καὶ ἀνάγκης,
ἵνα καθαρᾷ διανοίᾳ
μνήμην ἐκτελῶμεν τῆ ἀγίαν σου.

Δέσποινα, πρόσδεξαι
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου
εἰς σὲ ἀνατίθηνι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τετράστιχον.

Νικόλαον φρούρει, Τιμόθεε μάκαρ,
Μεσογαίας ποιμένα σὺν ξυνωρίδι
σεμνῇ, Ἀθανασίου καὶ Σπυριδωνος,
ὀλοθέρμως δέεταιί σου Χαραλάμπης.

**ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ
Τῷ ΜΟΝῶ ΑΛΗΘΙΝῶ ΘΕῶ ΗΜῶΝ**

Εὐχή
πρὸς τὸν ἅγιον
Τιμόθεον,
Ἐπίσκοπον Εὐρίπου,
τὸν ἐν Βραυρῶνι ἀσκήσαντα
καὶ ἐξαναγκασθέντα αὐτὴν ἐγκαταλίπειν
ἐνεκα τῆς τῶν κατοίκων αὐτῆς κακίας
ὑπὲρ συγχωρήσεως τῶν αὐτὸν παραπικρανάντων.

Ἄγιε, ταπεινὲ τῷ φρονήματι καὶ μέγαλε τῇ ἀρετῇ Ἐπίσκοπε Εὐρίπου, Τιμόθεε, ὁ ὥσπερ θῆρ ἐν σπηλαίῳ σμικρῷ τῆς Βραυρῶνος ἀσκήσας καὶ ἐφάμιλλος τῆς ἀρετῆς τῶν πάλαι τῆς ἐρήμου ἀσκητῶν γενόμενος, ὁ τὴν ἡσυχίαν φιλήσας καὶ τὴν ἀγαθωσύνην τοῦ θεανθρώπου Κυρίου ζηλώσας, ὁ τοῖς σὲ παραπικράνασι λόγους καὶ πράξεις συγχωρήσας, ὁ τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου τῆ ἀνεξικακία μιμησάμενος καὶ τοῦ Κυρίου δεηθεὶς ὑπὲρ τῶν διωκτῶν καὶ μισούντων σε, ὁ τὴν φυγὴν προκρίνας τῆς εἰς Βραυρῶνα παραμονῆς σου χάριν τῆς σῆς ψυχικῆς γαλήνης καὶ σωτηρίας, τοῦ ὁσίου Μαρτινιανοῦ τοῖς τρόποις μιμούμενος, αὐτός, ὅσιε ἱεράρχα Τιμόθεε, ὁ εἰς τύπον καὶ τόπον τεθεὶς τοῦ Ἀρχιποίμενος Ἰησοῦ, συγχώρησον πάσας τὰς γενεὰς τῶν ἐγγόνων τῶν ἐν περιοικίδι τῆς Βραυρῶνος οἰκούντων καὶ τῆς σῆς χαρᾶς καὶ ἐν πόλῳ ἀγαλλιάσεως ἀξίωσον τοὺς νῦν ἐκδεχομένους τὸν ὑετὸν τῆς σῆς συγχωρήσεως πρὸς κατάπαυσιν τοῦ καύματος τῶν καρδιῶν καὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν ἐκ τῆς πρὸς σὲ γενομένης ἀδικίας, ἰσάγγελε ἄνθρωπε καὶ ἐπίγειε τοῦ Ὑψίστου Ἄγγελε. Naί, ὅσιε ἱεράρχα Τιμόθεε, ὁ διασώσας δι' εὐχῆς σου τὸν παῖδα τῆς Ὁθωμανίδος γαιοκτήμονος

ἐκ τῶν χειρῶν πειρατῶν τῶν κακίστων καὶ φθονηθεὶς ὑπερβαλλόντως διὰ τὴν σὴν ἀγαθότητα ὑπὸ τῶν χωρικῶν τῆς περιοικίδος τοῦ σοῦ σπηλαίου, ὁ ἀγογγύστως ὑπομείνας τῆς ἀλιευτικῆς σου λέμβου τὴν κατάκαυσιν ὑπὸ τῶν ἀντι εὐγνωμοσύνης ἐπιδειξάντων σοι ἀχαριστίαν, συγχώρησον τοῖς προκεκοιμημένοις δούλοις σου τὴν φθονερὰν αὐτῶν πρὸς σὲ ἐνέργειαν καὶ πάντας τοὺς αὐτῶν ἐπιγόνους, τοὺς νῦν ἐν εὐλαβείᾳ καὶ κατανύξει προσπίπτοντάς σοι καὶ συγγνώμην τὴν σὴν ἐξαιτουμένοις. Μὴ παρίδῃς ἡμῶν τὸν ἐνδόμυχον πόθον καταπέμψαι ἐπ' αὐτοῖς συγχωρήσεως δρόσον τοῖς τιμῶσι τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου καὶ δοξάζουσι περιτράνως τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ πανευϊλάτου Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

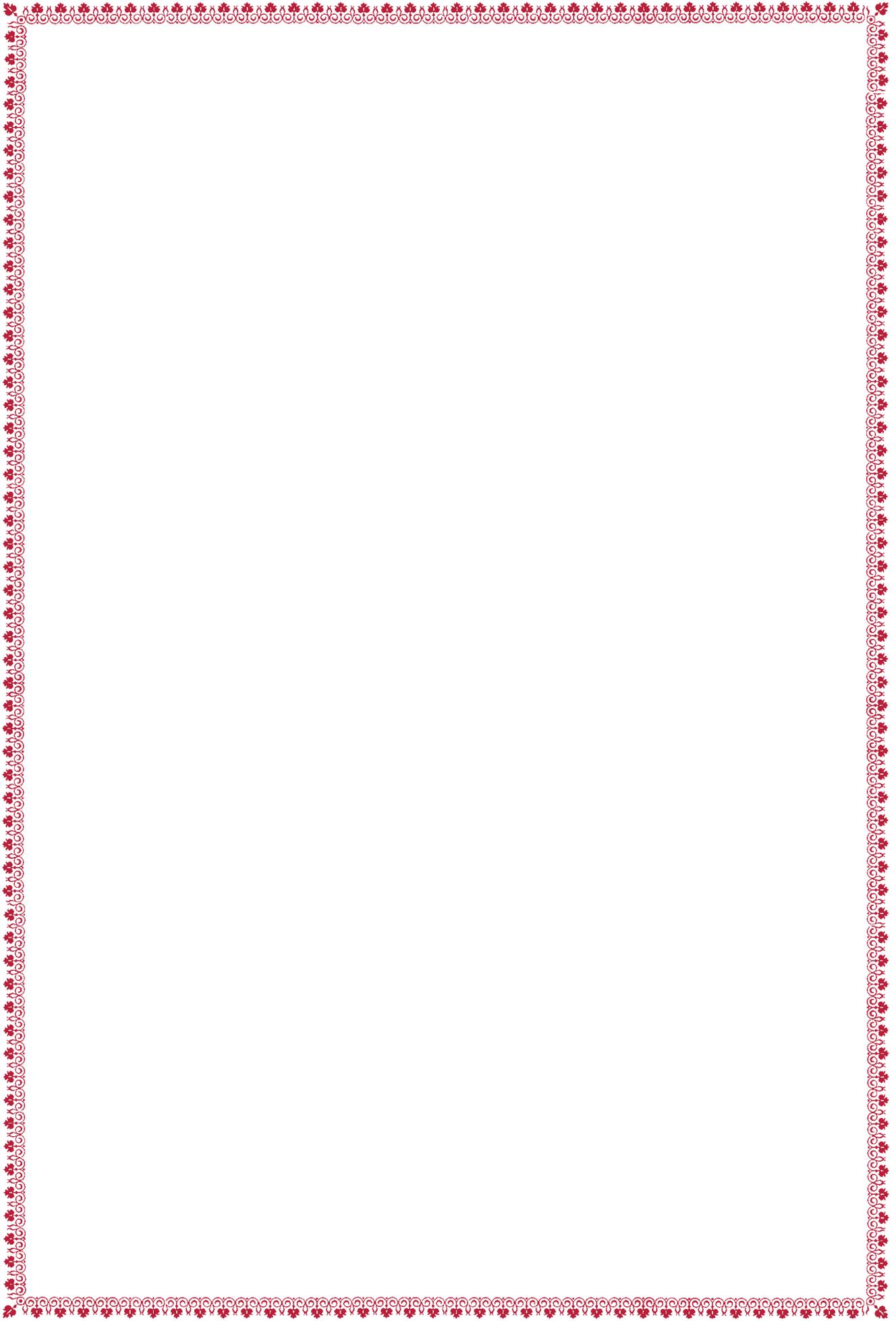
ὑπὸ

Δημητρίου Γιαννοπούλου

Λαμπαδαρίου

Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ

Ἁγίας Φωτεινῆς Νέας Σμύρνης

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος ᾠδ' ρ

^{ΚΕ} ³ ^{ΔΙ} ³ ^{ΔΙ}
Α σκη την ι ε ρα ρ χην Ευ ρι που σω σαν τα ευ
^{ΚΕ} ³ ³
 χαις αυ του δι α θερ μοις εξ αρ πα γη ης πει
 ρα των γαι ο κτη μονος Βραυ ρω νος παι दा μελ
^{ΚΕ} ^μ ³ ^{ΔΙ} ³ ^{ΚΕ} ^{ΔΙ} ^{ΚΕ}
 ψωμεν ως Με σο γαι ας α σκη την Θε ο ει κε
^{ΔΙ} ³ ^{ΚΕ} ^{ΔΙ} ^{ΚΕ}
 λουαμπρως Τι μο θε ον εκ βο ων τες εξ ερ κους
³ ^{ΔΙ} ^{ΚΕ}
 πλα νου ο δο ον των τους υ μνη πο λους σου εξ
 α αρ πα α σον

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΜΙΚΡΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Ἦχος ᾠδ' Πα

^{ΠΑ} ^{Βδ} ^{ΠΑ}
Ω ε Δο ο ξα Πα τρι ι ι ι και Υι υι υι
^Μ ^{ΠΑ}
 ω και αι Α α γι ω Πνε ε ε ευ μα α α
 α τι
^{ΠΑ} ^{ΝΗ} ^{ΠΑ} ³ ^{Βδ}
Ω σ η συ χι α ας ε ε ρα α α στης και

3
 φι λος θερ μο τα α α τος εκ της Μο νης Πεν τε
 ΠΑ ΒΣ 3 3
 λης ε ε ξε κλι ι ι νας και εν Βραν ρω νι κα τω
 κη σα ας μο ο ο νος τω θε ω νο ι ι ι ι ο
 ΠΑ
 μι ι λω ω ω ν α α τα α α ρα α α α α
 ΒΣ
 χω Τι μο θε ε ε ι ε ρα α α αρ χα
 ΠΑ 3 Μ
 ο ο ο ο σι ω ω ω ω τα α α α τε σκευ
 ΒΣ
 ος ουν δι αυ γε ε ε στα α α τον χα ρι τω ω ν
 ΔΙ ΠΑ
 ε πο φθει εις θει ει ει ει ω ω ν αν τε ε
 ΒΣ
 δο ο ξα α α α α α α α σθης πα
 3 ΠΑ ΝΗ
 ρα του νε μον τος πα α α α σι τοι οις τι ι
 ΠΑ ΒΣ ΔΙ
 μω ω ω ω σι ι ι ι σε οι κτιρ μω ω ν πλη
 ΒΣ ΝΗ
 η η η η η η η η η θο ος και α α α
 ΒΣ
 α με ε τρο ον ε ε λε ε ο ος

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Ἦχος Πά Πα

^{ΠΑ}
 ε ε Δο ο ο ο ο ο ο ξα Πα α τρι ι και αι
^{ΝΗ ΠΑ}
 αι Υι ω και Α γι ι ι ι ω ω ω Πνε
 ε ε ε ε ε ευ μα α α α ζα α α
 α α τι
^{ΔΙ}
 Ω σ α σκη τη η η ης θε ο ο ει ει κε ε
^{ΠΑ ΝΗ ΔΙ}
 ε λος και σπη λαι αι αι αι αι αι ων ε ε ε ε
^{ΠΑ ΔΙ}
 ε ε ε ε νοι οι οι οι ε ε νοι οι κο ο
^{ΠΑ ΚΕ}
 ο ο ο ο ο ο ος Ι ε ρα α αρ χα Τι
 ι ι μο ο ο ο θε ε ε ε ε Τι μο ο ο
^{ΔΙ}
 ο ο ο ο θε ε ε Με σο γαι αι αι α α αν
^{ΚΕ ΔΙ}
 η γι ι ι ι ι α α α α σας και πι στω
^{ΠΑ}
 ων α α αυ τη η η ης χο ρει ει ει ει α α

αν κα τη η η ηυ φρα α α α νας μα κρο
 θυ μη η σα α ασ γαρ ταις των α σε βω ων ε
 ε ε ε νερ γει ει ει ει αις ε μα α α α α
 α α α κρυ υ νας φυ γα δε ε ε ε ευ ων εις
 Κε ε ε ε ε α α α αν ι να σω ω ση
 η ης σε α αυ τον της των ο χλου ου των σε ε
 κα κι ι ι ι ι ασ και νυ υ υ υ υ υ ζυ υ υ
 υ υν α γι οισ α αγ γε ε ε ε ε ε
 ε ε ε ε λοις συ νω ων ε ε εν πο ο ο ο
 ο λω και αι αι αι αι λει τουρ γων τη α ναρ χω
 ω ω Τρι ι ι α α α α α δι ι πρε
 ε σβε ευ ε δε ο ο ο ο ο ο με ε ε
 θα α α α α α α α α α α α

³ α υ ^{3 ΔΙ} περτωντι ^{ΝΗ} μω ων ^{ΠΑ} τω ω ων την α ει
 σε ε βα α α ^{ΝΗ ΠΑ} αστομνη η η μη η η ην σου

ΙΔΙΟΜΕΛΟΝ ΛΙΤΗΣ

Ἦχος ᾠ Πα

^{ΝΗ 3 ΠΑ} ³ ^{ΝΗ}
 I σαγ γε λον πο λι τει αν παι δι ο θεν ε πι πο
^{ΠΑ} ο θη η η η ^{ΝΗ ΠΑ} σασ αρ χι ε ρε ευσ ο ο σι ι ος
 ε ε ^{ΝΗ ΠΑ} χρη μα α α α α τι ι ι σασ α
³ ρε τωνταις ι δε ε ε ^{ΝΗ 3 ΠΑ} αις την σην ποι μα ³ σι α λαμ πρυ
 να as Τι ^{ΝΗ ΠΑ} μο ο ο ο θε ε ε ε του
³ κα λου γαρ ποι με ε ε ^{ΠΑ} νος Χρι στου ου ου ο φθει
^{ΠΑ} ει ει εις μι ^{ΝΗ ΠΑ} μη η της και αι ο μο ο ο
 τρο ο ο ^{ΝΗ ΠΑ} ποσ κα λω ω ω ως ε ε ποι οι μα
³ α νας ²² την λα χου σαν σοι ελ λο γον α α γε ε
²² λην ^Μ Ω ρε ε ω ω ω ων και αι ^{ΝΗ ΠΑ} Ευ ρι ι ι

^{NH ΠΑ} 3 ^{, NH ΠΑ}
 που εν ο σι ο τη τι ουν και α λη η θει ει
^{NH ΠΑ} ^{NH}
 ει ει α θε ω ι ε ρα α τε ευ σας και εν ε
^{ΠΑ} ^M ^{ΠΑ}
 ρη μι κοιςπη η λαι αι αι οισ οι κη σα ας α σκη των
^{ΠΑ}
 ως ο μο ο ο ο ζη η η η λος χα ριν ε ε
^{NH}
 ε ευ ρε ες αι αι αι τει ει ει ει σθαι πα
^{ΠΑ} 3 ^{NH}
 ρα θε ου ι λα σμο ον η η μιν και με γα ε
^{ΠΑ}
 ε ε λε ε ε ος

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΑΠΟΣΤΙΧΩΝ

Ἦχος δὲ Πα

ΠΑ

ε

^M ^{ΠΑ} ^M
 Δ ο ο ξα Πα τρι ι ι και Υι υι υι ω και
^{ΠΑ} ^{ΠΑ}
 αι Α α γι ω Πνε ε ε ευ μα α α α τι
^{ΒΣ}
 Ο τον σον βι ι ι ι ον εν τη α γα α
^{ΠΑ}
 πη η του θε ου ου ου και του ου ου πλη η σι

ι ι ι ον ^{ΠΑ} δα α πα α ^{ΝΗ} νη η σα ^{ΠΑ} ασ ε ε
 ε ε ε εκ τυ υ υ υ πον ^{ΒΣ} ε ε γε ε ε ε νου
 τη η η η ης α λη ^{ΠΑ} του ου ου ου ^Μ ου ου ου ζου ου
 ου ου ου ου ους α α α α α α α γα α α
 α γα α α α α πης ^{ΝΗ} Τι ^{ΔΙ} μο ο ο ο ο ο
 θε ε ε ε Τι ^{ΒΣ} μο ο θε ε ε ε καιμα ^Δ κρο θυ
 μι ι ασ και α νε ^{ΠΑ} ξι ι ι κα κι ι ι ι
 ασ ^Δ ει ει ει κω ω ων δι α αυ γε ε ε στα
 α α α τη ^{ΒΣ} ο ο ο θεν πα α α αν ^Μ τες οι εν
 Ε ε ευ ^{ΔΙ} βοι οι οι α Πεν τε ε ε ε λη ^Δ Με
 σο γαι α α και αι ^{ΠΑ} Κε ε ε α α ^Δ την σην
 μνη η η η η η η η η η ^{ΝΗ} μνη ^{ΔΙ} λαμ πρω ω ω
 ω ω ω ω ω ω ^Μ ως ^{ΠΑ} πα ^Δ νη ^Μ γυ ^{ΠΑ} ρι ι ι ι

ΠΑ 3
ξας των α σκη τι κων σου κα τω ρ θω μα α α α
των Τι μο ο θε ε ε ε ι να μο ο νον θε
ο ο ο ον δο ξα α α α ζης και αυ του ου
ε εκ δε ε ε χη το με ε ε γα ε ε λε ε
ε ος θε ω θεις ον κα α τα α με ε θε ε
ε ξιν και δο ο ξης α α α ξι ι ι ω θεις α
λη η η η κτου Χρι ι ι στω ω τω ευ ι λα
ΚΕ ΔΙ ΚΕ ΔΙ ΚΕ
α α τω Κυ ρι ω ω ω πρε ε ε σβε ε ευ
ει εις υ πε ερ τω ω ω ων τι μω ω ω ων
των τη ην λαμ πρα α α αν και παν
σε βα α σμι ι ον μνη μνη σου ου ου ου ου ου

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἦχος ΠΑ

ε

ΠΑ ΝΗ ΠΑ

Δ ο ο ο ο ο ο ξα Πα τρι ι ι ι και αι αι

Υι ι ω και Α γι ι ι ι ω ω ω Πνε ε

ε ε ευ μα α α α τι

ΠΑ ΔΙ

Δ ε ε ε ευ τε ε φι λε ε ο ο ο ορ τοι πα

α α αν τες την μνη η η μνη πα νη η η γυ

ρι ι ι ι ι σω ω ω ω μεν του ση μει ο

ΚΕ ΔΙ ΚΕ

φο ο ο ρου ι ε ραρχου Τι ι ι ι μο ο ο

θε ε ε ε ε ου ου του α σκη σει κα θα

ΠΑ

γι α α σα α αν τος Βραυ ρω ω ω νο ο

ος την χθο ο ο ο ο να ου τος γαρ ου ρα νο

ΚΕ ΔΙ ΚΕ 3 ΔΙ ΚΕ

ο ο θεν ευ λο γει α ο ο ρα α α α α

α α α α τως τους α αυ το ον τι ι μω ω ω
 ω ω ω ω ω ω ν τας χα ρα α α α
 ας πλη η η η ροι τας καρ δι ι α ας τω ω ω ν
 αυ του με ε γα α λυ υ νο ο ο ο ν των τους συν
 το νου ο υς πο ο ο ο νου ο υς και αι αι αι τα πα λαι
 αι αι σμα α τα α α α και πα σι πα ρε ε ε
 ε χει ει ει α αυ του ου ι ι ι ι κε σι ι
 ι ι αις το με ε ε ε γα και πλου ου σι ι ο ν ε
 ε ε λε ε ε ε ος

